

လစဉ်းစုံစုံ

ချစ်ခြင်း...
မင်းခြင်း...
နတ်ခြင်း...

(၁)

“နင် စန္ဒာကို ရအောင်ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ ရွှေသက်ရယ်”

ညိုက စတီယာရင်ကို တစ်ဖက်တည်းနှင့်

ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မောင်းနှင်နေရင်း တစ်ဖက်က ဖုန်းပြောလက်စနှင့်ပင်
နောက်ကြည့်မှန်မှ နောက်ကိုလည်း လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိလေသည်။

“အဲဒီ အပျိုကြီးမက အားလုံးထဲမှာ အလုပ်အများဆုံး၊ မအားဆုံးဆိုတာ
နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ရွှေညိုရဲ့”

“အေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့အဖို့တော့ သူငါ့ဆီမလာလို့ မရကို
မရဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ဟေ့၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ့အမှိုက်ထုပ်က ငါရှေ့ရောက်နေပြီ”

“ဘာအမှိုက်ထုပ်လဲ”

“နင်မသိပါဘူး၊ အမှိုက်ထုပ်လို့သာပြောလိုက်၊ အဲဒီ အမှိုက်ကို သူ့ဟာသူ
လာရှင်းလို့ပြောလိုက်”

“မိန်းမတွေနော် ... ငါမသိဘဲ ဘာတွေခြေပုန်းခုတ်ထားကြလဲ၊
မလွယ်တဲ့ဟာတွေ၊ သူတို့ဟာနဲ့ သူတို့ စကားပွက်နဲ့ တခါတည်း၊ နင်တို့ဘယ်တုန်းက
စည်ပင်သာယာမှာ အလုပ်ဝင်လိုက်ကြတာ လဲဟင်၊ အမှိုက်ထုတ်တွေနဲ့
ရှုပ်နေရအောင်”

“ဟင်း ... ဟင်း”

ညိုက အသံသာသာကလေးနှင့် ရယ်လိုက်ပါသည်။

ရယ်ရင်းနောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် နောက်ကပါလာတဲ့ Chaser ကားဟာ ခုထိတန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်ပါ နေတုန်းပဲဆိုတာ တွေ့ရသည်။

အင်း ...။

ခုတလော စန်းတွေထနေတယ်ပဲပြောရမှာလား။ ဒီလိုကိစ္စတွေအပေါ် ရင်ခုန်သာယာလိုစိတ် မရှိဘဲ အနည်းငယ် နားကြိုကည်းစက်ဆုပ်ချင်သလိုရှိကာ ကပျက်ကချော်လောက်မျှသာ မလေးမစား သဘောထားချင်တဲ့စိတ်မျိုးဟာ ဘယ်တုန်းကတည်းက မွေးဖွားလာခဲ့ပါလိမ့်။

“နင်တို့နော်၊ ကြီးမိုက်မတွေ၊ ကြီးနေပြီ ... ဟွန်း”

“ငါမပါဘူးနော် ... နင့်စန္ဒာပဲ”

“နင်လည်း ပါပါတယ်၊ မနှစ်က

ငါ့သဲသဲလေးမွေးနေတဲ့အချိန်တွေတုန်းက နင်တို့နှစ်ကောင် ငါမပါဘဲ သုံးလေးလ ကဲနေကြတာလေ၊ ဟွန်း ... ငြင်းမနေနဲ့”

“နင်ကလေးမွေးထားတုန်း ငါနဲ့စန္ဒာပဲ တွေ့ကြတာဟုတ်ပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် ငါကဘယ်တုန်းက ကြီးမိုက်အလုပ်လုပ်လို့လဲ သက်ရယ်၊ နင် ငါ့အကြောင်းသိပါတယ်၊ စန္ဒာသာ သူ့ဟာနဲ့သူ ရှုပ်နေတာပါ”

“အခု အမှိုက်ထုပ်ဆိုတာဘာလဲ၊ ပြောဦး”

“ညနေကျဆိုတော့ ပြောပြပါ့မယ်ဟာ၊ နင်တို့လာခဲ့နော်၊

ကိုဝေမင်းလည်းခေါ်ခဲ့နော်၊ သူလည်း ရှိတုန်းလေး တွေ့ရအောင်”

“ဟဲ့ ... ငါ့ယောက်ျားက မချောသုံးယောက် ကိုယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာ၊

လိုက်ချင်ပါ့မလား ဟဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်းနှီးနေတဲ့သူတွေပဲ၊ သုံးယောက်တစ်ယောက်လည်း

ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ အကြံရပြီ”

“ဘာလဲ”

“သူလည်း တစ်ယောက်တည်းကြောင်မနေအောင် မောင်မောင့်ကို ခေါ်လာခဲ့မယ်လေ”

“တွေ့လား ... နင်ကလည်း ဇာတ်တစ်ထုပ်”

“ငါက အတည်အတုံ့ဇာတ်နော် မိညို၊ အပျော်အပြက်အရွတ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မောင်က လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ရင်းနှီးခင်မင်မှုကနေစပြီး ချဉ်းကပ်တာ၊ ယဉ်ကျေးမှု အရပဲ ဖြစ်ဖြစ် တူတူတန်တန်ဆက်ဆံဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

“တာဝန်တောင်ရှိသတဲ့၊ တစ်ခါတည်းမှပဲ”

“နင်နဲ့လည်း ရင်းပြီးသားပဲလေ၊ သူ့အစ်မနဲ့လည်း ခင်နေတာပဲဟာ”

“အဲသလိုခင်နေလို့ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မဖြစ်ချင်တာပေါ့ဟယ်၊ မောင်မောင့်ကိုခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖြူနဲ့လည်းခင်နေတော့ မျက်နှာပျက်စရာ အခင်အမင်ပျက်စရာမျိုးတွေ မဖြစ်ချင်တာလေ”

“အခင်မင်ပျက်ဖို့နေနေသာသာ အမျိုးတောင်တော်သွားရမှာ ... ဟိဟိ”

“တော်စမ်းပါဟာ”

“တကယ်ပြောတာ၊ မောင်မောင်လည်းပြန်ရောက်နေတယ်လေ၊ ခုမဟုတ်လည်း သူက တစ်ရက်ရက်အပြင်ဖိတ်ကျွေးဖို့ခေါ်ဦးမှာပဲ”

“အင်းလေ ... ခေါ်ခဲ့ပေါ့၊ ရပါတယ်၊ စန္ဒာ့ဆီသာဆက်၊ အဲဒီ စန္ဒာက ဖုန်းကိုမအားဘူး၊ ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ နင်ပဲရအောင်ဆက်ပြီး ခေါ်ခဲ့တော့”

“သူကကော အဆွယ်အပွားတွေ ခေါ်လာဦးမှာလားမသိဘူ”

“သူပဲမေးကြည့်တော့”

“နင်ကတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ချက်ကောချက်ပြုတ်နိုင်လို့လား”

“ငါကချက်တာပြုတ်တာ ဝါသနာပါတာပဲကို၊ ချက်နိုင်တယ်၊

တစ်ယောက်တည်း စားနေရတဲ့ ဘဝကို အဖော်မဲ့လွန်းလို့ အိမ်မှာမစားဖြစ်ဘဲ အပြင်တွေမှာ ဖြစ်သလိုကြိုသလို ဗိုက်ဖြည့်ပစ် လိုက်ရတာ ကြာပြီ”

ညို့အပြောကြောင့် ခက်သက်ဝေက ညို့ကိုသနားသွားဟန်ရှိပါသည်။

အင်းလေ ... တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ် တိတ်ဆိတ်ပြီး စားသောက်နေရတဲ့ အဖြစ်က ဘယ်လောက် ရူးချင်ဖို့ကောင်းလဲ။

ညို့ဟာ သူ့အိမ်က အိမ်အကူမိန်းမကြီး ဒေါ်အိကိုပဲ ဆွေမျိုးလိုလုပ်ကာ နေထိုင်တဲ့သူပါ။ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါးကြီးတဲ့ မြင်းခြံမလှိုင်ဘက်က အပျိုကြီးဒေါ်အိဟာ ညို့နှင့်အတူနေလာတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကမှ သူ့ညီမ မမာလို့ဆိုပြီး အညာခဏ ပြန်လိုက်သည်မှ တော်တော်နှင့်ပြန်မလာနိုင်သေးဘူးဆိုတာ လှမ်းအကြောင်းကြားပြီး ရောက်မလာ ခဲ့တော့ပါ။

“ငါတစ်ယောက်တည်း မစားတတ်ဘူးဟ”

ညို့ညည်းညူသံလေးကို သက်ဝေစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“လျှော်ဖွတ်ရတာ လည်း ငါ့တစ်ယောက်စာပဲဟာ၊ မပင်ပန်းဘူး၊

အိမ်သန့်ရှင်းရေးလည်း ဘာမှပွတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်စုပ် ကြမ်းတိုက် ဒီလောက်ပဲလေ၊ ချက်စားရရင်လည်း အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချက်ပြီးရင် အိမ်မှာထိုင်စားရတော့မှာလေဟဲ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ကြီး မစားတတ်တော့ အိမ်အောက်နားက ဆိုင်တွေ ဆင်းစားလိုက်၊

အပြင်ထွက်စားလိုက်နဲ့၊ စားခါနီး သောက်ခါနီး ကျ ယောင်ချာချာ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ဗိုက်ဆာလာမှာတောင် ကြောက်နေတယ်”

“နင့်တစ်ယောက်စာများဟယ်၊ ငါ့အိမ်အနပ်တိုင်းလာစားစမ်းပါ၊

တကတဲ”

“နင့်ဆီကိုဆိုလည်း တကူးတကလာရမှာ၊ ပြီးတော့

ကိုဝေမင်းပြန်ရောက်နေတုန်းလေး နင်တို့မှာ မိသားစု စုံစုံညီညီနေရတာ ၊

ငါကလာမရှုပ်နေချင်ပါဘူးဟာ၊ နင်တို့မိသားစုဘာသာ လောကကမ္ဘာလေး

တည်ဆောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါက ကန့်လန့်ကြီးနဲ့၊ ဒီဘဝတောင် ကံအကျိုးပေး

မကောင်းတဲ့ဟာကို၊ နောင်ဘဝပါ ဝဋ်လိုက်နေရအောင် ကြားဝင်မရှုပ်ချင်ပါဘူးဟာ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ နင်ကလည်း”

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့အိမ်မှာလာစုစားကြပါလို့ ခဏခဏခေါ်နေရတာ ပေါ့”

“အေးပါဟာ၊ ဒီညနေလာမှာပါ၊ စန္ဒာလည်းသေချာပြောပြီး ခေါ်ခဲ့မယ်၊

စိတ်ချ”

“အေး ... ပြီးရော”

“နင်က ဘာလုပ်ထားမှာလဲ”

“ငါ ကြက်ကင်ထားမယ်၊ ဝက်ဆာတေးလည်း လုပ်ထားမယ်၊

အသားကင်တဲ့ Table Grill နဲ့ မျိုးစုံကင်စားမယ်ဟာ”

“ငါတို့ ဘာဝယ်လာရမလဲ”

“ဘာမှသိပ်ဝယ်မနေနဲ့”

“ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော် တစ်ခုခုနဲ့ သောက်စရာတွေ

ဝယ်ခဲ့မယ်လေ”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို ဒါပဲလေ”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို အမှိုက်စုတ်ထုပ်ရဲ့ကားက ငါ့ကိုဖြတ်တက်ပြီး ကိုးရီးကားရား လုပ်နေလို့ဟေ့၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒါပဲ”

“ဘယ်ကအမှိုက်ထုပ်လဲဟာ၊ ပြဿနာပဲ၊ ညနေကျရင်တော့ မိစန္ဒာကို ကြပ်ကြပ် သတိပေး ထားရဦးမယ်၊ နင့်အရှုပ်တော်ပုံတွေ ညို့ကိုဘာမှသွားမရစ်ပတ်စေနဲ့လို့၊ ညို့ကိုငါက မောင်မောင်နဲ့ လျာထားပြီးသားလို့”

“ကဲ ... နင်ကတစ်မျိုး၊ ဒါပဲ”

ညို့က ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ကားကိုသူနေထိုင်ရာ ကွန်ဒိုမီနီယမ် အဆောက်အအုံရဲ့ ကားပါကင်ဆီ ချိုးကွေ့ဝင်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ဟိုးရှေ့မှာ အမှိုက်ထုပ်ရဲ့ကား။ သူကနောက်ကလိုက်လာတဲ့သဘော မရောက်အောင် အနားနီးမှ အတင်းကျော်တက်ပြီး ပါကင်ဆီအရင်ဝင်နှင့်တာ။

သူဟာသူ လာပါတယ်ပေါ့။ ဒီအဆောက်အအုံမှာပဲ ဈေးဝယ်စင်တာတစ်ခုကလည်း အောက်မှာ တွဲရက်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ကိုလည်ရင်း မတော်တဆတွေ့တာပါလို့ လွှဲချလို့ ရနေတာပဲ။ မြို့ထဲကတည်းက ပါလာတာ ဒီက မမြင်တော့တဲ့အတိုင်း။

ညို့က ကားကို သူရပ်နေကျနေရလေးမှာ ပါကင်ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး တပ်လာတဲ့ နေကာမျက်မှန်ညို့ကို နှဖူးထိပ်ပင့်တင်၊ နောက်ခန်းက ဝယ်ခြမ်းလာတဲ့အထုပ်တွေလှမ်းဆွဲ၊ ကားထဲကထွက်၊ ရီမုတ်နဲ့လော့ဂ်ချ၊ ဟိုးကားကိုမမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၊ ဓာတ်လှေကားဆီလှမ်း။

“ဟေး ... မ”

၇။ ... ။

မောရပါလား။ ညိက မကြည့်သေးဘဲ ပဲခင်းဆယ်လ်ဟီးလ်လေး
တတောက်တောက်မြည်အောင် ခပ်သုတ်သုတ်လစ်ဖို့ ကြိရွယ်ပြင်ဆင်သေးသည်။

“မ, ... မ, ...”

အသိသာကြီး ပြေးလိုက်လာတဲ့အခါမှာတော့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းကြီး
မကြားချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ မသင့်တော့ဘဲ ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“ဪ ... ကိုညီညီ”

ခုမှ အံ့အားတသင့်တွေ့သယောင် ကိုယ်ကဆောင်လိုက်သလို
သူကလည်း ...

“ကားထဲက ဆင်းနေတာ မြင်ကတည်းက မနဲ့တူလိုက်တာလို့
ကြည့်နေတာ ... အဟဲ”

ဪ ... ဟုတ်လား။ တစ်လမ်းလုံး ငါလျှောက်ကွေ့ချိုးနေသမျှ
ထက်ကြပ်ပါလာတာ ရှင်မဟုတ်သလိုပဲနော်။

“တစ်ယောက်တည်းလား မ”

“အင်းပေါ့”

“ဘယ်လာတာလဲ”

“အဟင်း ... ဒီမှာနေတာလေ၊ သိသားနဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မစန္ဒာ ပြောဖူးသားပဲ”

“ကိုညီညီရော ... ဘယ်လာလဲ”

“ဝယ်စရာလေးရှိလို့ Shopping Centre ဆီ လာတာဗျ”

ထုံးစံအတိုင်း ညီညီရဲ့စိုရွန်းသော မျက်ဝန်းများသည် အသားဖွေးဥဉ
အင်္ကျီဖြူလွလွ ခရေဇီပြာရောင် စကတ်အကြွေးသားရှည်ရှည်လေးနှင့် လှပသော

ညို့ညို့ရဲ့ ဆံစပ်မှ ခြေဖျားဆီ ဂနာမငြိမ် ပြေးလွှားအကြည့်ကစားလျက် ရှိလေသည်။

“မစန္ဒာနဲ့ ဆုံသေးလား မ”

“အင်း ... တွေ့တတ်ပါတယ်”

“မနဲ့ ဆုံဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံခေါ်ပါလို့ မှာထားတာ မစန္ဒာက မခေါ်ဘူးဗျာ”

“တို့နဲ့လည်း အရမ်းခဏခဏတော့ တွေ့ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူလည်း သိတဲ့အတိုင်း အလုပ်များတယ်လေ”

“မ၊ အခုတလော အားလား၊ မစန္ဒာနဲ့ပါ ချိန်းလိုက်မယ်လေ၊ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် အသစ်ဖွင့်တာ တွေ့ထားတယ်၊ သွားစားကြည့်ကြရအောင်လေ”

ခပ်လန်လန် ဆံပင်ဒီဇိုင်း၊ ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးဖြုတ် ဟပြု၊ ဂျင်းကျပ်ကျပ်စတိုင်နှင့် ညီညီ ပုံသဏ္ဌာန်က ပေါ့ပါးလွင့်မြူးနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများက ကော့မြူးပြီးပျလျက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေတတ်တဲ့ သွင်ပြင်ပေါက်နေသော်လည်း စန္ဒာအပြောအရတော့ အနုပညာလောက က ကောင်မလေးတွေနှင့်တော့ လုံးဝရင်းနှီးလုံးထွေးမှုမရှိ မရောနှောဘူးဆိုပဲ။

စန္ဒာရဲ့ဗီဒီယိုရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးထဲမှာ ရှယ်ယာပါတယ်ဆိုတဲ့ လူရွယ်ကလေး ဖြစ်ပါ သည်။ စန္ဒာတို့အဖိုးလက်ထက်က ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ခဲ့ပြီး စန္ဒာအမေလက်ထက်မှာ ခပ်အေးအေး စရိုက်ရှိသော စန္ဒာအမေနှင့် ဝန်ထမ်းဖြစ်သော စန္ဒာအဖေတို့က ဤလုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်း ထားသလိုရှိရာက စန္ဒာလက်ထက်မှာ ကိုယ်တိုင်က အနုပညာပိုးပါပါ ဝါသနာပါပါဖြစ်သူ စန္ဒာက ဒီအလုပ်ကို ပြန်လည်ဆက်ခံခဲ့တာပင်။

စန္ဒာမိတ်ဆွေ ဒီလောကနှင့်လည်း မစိမ်းလှတဲ့ ကိုမင်းသူဆိုသူနှင့် စန္ဒာရှယ်ယာလုပ်ကြရာက ကိုမင်းသူရဲ့ ဆွေမျိုးမကင်း ညီညီဆိုတဲ့ လူရွယ်လေးပါ

နောက်ပိုင်း ရှယ်ယာပါလာပါသည်။ စန္ဒာ ဖိတ်တဲ့ပွဲတို့မှာ မမျှော်မလင့် နှစ်ကြိမ်လောက် ဆုံဖူးပြီးတဲ့နောက် အဲဒီ ညီညီဟာ တမင်တကာ ဖန်တီး ဖိတ်ကြား ဆုံစည်းခြင်းတို့နှင့် ညို့ကို ချဉ်းကပ်ရင်းနှီးမှု ပျိုးစပြုတာပင်။

ခင်သလိုလို မင်သလိုလို ဖြစ်လာတဲ့အခါ သူ့အရိပ်အကဲတို့ကို မသိမသာ ရိပ်မိလာရကာ ရိုးရိုးသားသား ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံနေမိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ခြေလှမ်းတို့ကို အနည်းငယ် အရှိန်သတ် ရုပ်သိမ်း ရပ်တန့်ထားတာပါ။

“ဟင် ... မ၊ ချိန်းလိုက်မယ်လေ၊ မ၊ အားတဲ့ရက်ပြောပါဦး”

“အင်း ... အားတဲ့ အချိန်ပိုင်းကျတော့ လှမ်းပြောလိုက်ပါမယ်၊ ခုတလောတော့ တို့လည်း သိပ်မအားတာနဲ့”

ညီညီက ပခုံးလေး တွန့်လိုက်ကာ ...

“ဒါဖြင့် မ၊ အားရင်ချိန်းနော်”

“အင်းပေါ့”

“ဒါနဲ့ အိမ်လည်မခေါ်တော့ဘူးလား”

“အိမ်လည်တော့ မခေါ်တော့ဘူး၊ သိတဲ့အတိုင်းလေ တို့က တစ်ယောက်တည်း နေနေတော့ အမျိုးသားမိတ်ဆွေတွေ အိမ်လည်ခေါ်လေ့မရှိတာပါ ... အဟင်းဟင်း”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ တောင်းဆိုမိတာ ဆောရီးပါ မ၊၊ ရုတ်တရက် အဲဒါကို ခေါင်းထဲမှာ မရှိလိုက်လို့ပါ”

“ကဲ ... တို့လည်း တက်လိုက်ဦးမယ်”

သူက စကားဆက်ရှာဖို့ စဉ်းစားနေပုံရဆဲ ညိုက စကားကို ရောက်ရာအရပ်ကပင် ဖြတ်လိုက်ရပါသည်။ အတို့အလှယ် စကားကြောရှည်တို့က ရင်းနှီးမှုကို ရင့်သန်စေတယ် မဟုတ်လား။ လက်ထဲက အိတ်တွေ အထုပ်တွေပါ

မြောက်ပြလိုက်ရင်း ...

“လုပ်စရာလေးတွေ ရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီ မ”

ညိုက ဓာတ်လှေကားဆီ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဈေးဝယ်စင်တာကို လာတယ်ဆိုတဲ့ လူရွယ်ဟာ ညိုလည်းကျောခိုင်းရော အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ သူ့ကားဆီပြန်တော့သည့်ကို ဓာတ်လှေကား စောင့်ရင်း နောက်ကျောက ကြားလိုက်ရတဲ့ ကားစက်နှိုးသံ၊ ကားထွက်သွားသံ တို့ကြောင့် ညိုသိလိုက်ပါသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ခုတလောကို သူ့ရဲ့ဇာတာစန်းလာဘ်တွေ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ စုတ်ဝင်လာဘ်ဝင်ဆိုသလို ခုတလော အလုပ်အကိုင်ဝင်ငွေတို့လည်း ပိုလာပြီး သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ်ငြိတွယ်ရိပ်ပြလာတဲ့ ပုရိသတွေလည်း တစ်ဆိတ် ဦးရေများလာသလားလို့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် အလွန်တရာမှပင် အထီးကျန်ဆန်လှနေစဉ် အချိန်တုန်းကဆိုရင်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် ညို့စိတ်နှလုံးများ တိမ်းညွတ်မိသွားမလားပင်။ အတော်ကြီး ကုစား ဆောက်တည်တာတောင်မှ နှစ်နှစ်တာ ကာလလောက်ထိ လူကအလူးအလဲ နာကျင်အသည်းကွဲ ခဲ့ရတာ လေ။

တဖြည်းဖြည်း တစစ ဒဏ်ရာက အသားမာတက်လာကာ ဒူပေဒါပေ ခံနိုင်ရည်လေး ရှိလာပြီဆိုတဲ့ ခုလိုအခါမှာတော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ညိုက မလေးစားချင်တော့သလို ယောက်ျားတွေ အပေါ်ကိုလည်း ကပျက်ကချော်လောက်သာ သဘောထားချင်လာတဲ့စိတ်မျိုး ဝင်လာသည်။

သင်းတို့က ဘာမို့လဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ သင်းတို့ရဲ့ အချစ်ဆိုတာက ဘယ်လောက်များ ကြာကြာခိုင်မြဲ တည်ရှိတတ်တာမို့လဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့

ငါးနှစ်။ ခုထက် ငါးနှစ်စာပိုပြီး ပျိုမြစ်နုနယ်ချိန် တုန်းကတောင်မှ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်ပစ်မှုကို ခံယူခဲ့ရဖူးပြီပဲ။ ငါးနှစ်ကြာစာ ရင့်ရော်
အိုမင်းမှုတွေ ရှိလာပြီးတဲ့ ခုလိုအချိန်မှများ ဟိုလူက ချဉ်းကပ်ချင်သလို ဒီလူက
နီးစပ်ချင်သလိုတွေ ဖြစ်နေကြတာ၊ အဲဒါဟာ အစစ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ညို့နံဘေးက လစ်လပ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုကို သတိပြုမိလာကြကာ အဲဒီ
လစ်လပ်မှုအတွက် ညို့ထဲမှာလည်း မနည်းတွန်းလှန်နေရတဲ့ အထီးကျန်ဆန်မှုတွေ
ရှိနေမှာလို့ ထင်မြင်ယူဆကြတဲ့ အတွက် ဖြစ်မှာပေါ့။ “အဖော်မွန်” ဆိုတာကို
ဒီအမျိုးသမီးလည်း မျှော်လင့်တောင့်တနေလောက် ပြီလို့ တွက်ကြပေမယ်လေ။

အထီးကျန်တာကတော့ ခါးခါးသီးသီးကိုကျန်တာ။
မုန်းတီးလောက်အောင်ကို အထီးကျန်တာ။ ရူးလောက်အောင်ကို အထီးကျန်တာ။
ဒါပေမယ့် အဲသလိုဖြစ်လေ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းလေ ဘယ်သူ့ထံ ထွက်ပေါက်ရှာ
ဖောက်ဖွင့်ပုံချရမည်မသိသော မခံချို မခံသာမှုတွေက ဆူပွက်အုံကြွလေ။

တကယ်တော့ သူ့နေရာမှာ အစားမထိုးနိုင်ဘူးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ရပါ။
အဲသလောက်လည်း သူ့ကို မတမ်းတမိတော့ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်
ရှုပ်နေတဲ့အခါတွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပါးရွှင်လန်းနေတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ သူ့ကို
မေ့မေ့လျော့လျော့ပင် ရှိနေမိတတ်သေးတာ။

အိပ်ရာက နိုးထလာသော အချို့သော နံနက်ခင်းတို့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မိဘအိမ်က အပျိုဘဝလို့ ထင်မှတ်မှားနေမိခဲ့တာမျိုးတောင် ရှိပါသည်။ ချက်ချင်း
ဖျက်ခနဲ သားနဲ့သမီးကို အရင်ဆုံး သတိရလိုက်မှပင် သူတို့ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
လူတစ်ယောက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က လက်ထပ်ခဲ့ဖူးပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က
လမ်းခွဲစွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာ ပါလားဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ခါးခါးသီးသီး
သတိရလာသည်။

အမှန်ကို ဝန်ခံရရင်တော့ ညိုသည် ခုအချိန်မှာ သူ့ကိုနာကြည်းလိုက်တာ၊

မုန်းတီးလိုက်တာ ရယ်လို့ ဖြစ်မနေတော့ပေ။ အဲသလိုဖြစ်နေခဲ့တဲ့ ကာလတွေကို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အကြောင်းကိစ္စနှင့် ပြန်ဆုံဖြစ်တဲ့အခါများ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းလိုလို တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားလိုလို ရင်းနှီးခင်မင်မှုတောင် ဖြစ်ထွန်းလို့ နေမိပါသေးရဲ့။

အကြောင်းပြချက် ကောင်းတဲ့အခါများ သူနဲ့တစ်ဝိုင်းတည်း တစ်ဖွဲ့တည်းတောင် ရယ်မောနိုင်ခဲ့ ပါသေးရဲ့။

“အစ်မ ... သတင်းစာ”

ဓာတ်လှေကားနား မရောက်ခင် အခန်းစဉ်လိုက် စာပုံးလေးတွေနားက အဖြတ် လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လှမ်းပေးလိုက်၍ ...

“ဪ ... အင်း ... သင့်ခံယူ”

“အစ်မ ... မနက်က ထွက်သွားတော့ သတင်းစာယူမသွားရသေးတာနဲ့၊ ဪ ... တိုက် Bill ဖုန်း Bill မီတာ Bill စာရွက်တွေလည်း တစ်ခါတည်း ယူသွားပါဦး အစ်မ”

လှမ်းပေးတဲ့ Bill စာရွက်တွေအားလုံးယူပြီး ဓာတ်လှေကားနား တိုးကပ်ခဲ့ပါသည်။ ဆယ်နှစ်ထပ် ရောက်နေတဲ့ ဓာတ်လှေကားကို အောက်ဆင်းလာဖို့ ခလုတ်နှိပ်ခေါ်လိုက်ပြီး ရပ်စောင့် နေစဉ် နံဘေးကို လူရိပ်တစ်ခု ကပ်လာသည်။

ကိုယ့်နောက်နားကျကျ လာရပ်တာမို့ ကိုယ်နှင့် ဓာတ်လှေကား တစ်စီးထဲ အပေါ်တက်မည့် သူလို့ ယူဆရကာ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ဘဲနှင့် နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ရနံ့တစ်မျိုးကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အံလေးခဲ့မိသည်။ ဘယ်အချိန် ရှိသေးလို့ နေ့လယ်ခင်းကြောင်တောင် ခန္ဓာကိုယ် က အရက်နံ့ထွက်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါလိမ့်။

ကျွတ် ...။

အရက်သောက်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဓာတ်လှေကားခန်း
ကျဉ်းကျဉ်းထဲ အတူစီးနင်းလိုက်ပါရဦးမည်။ မကြောက်ပေမယ့် စိတ်ပျက်စရာကြီး။
တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် အောက်ဆင်းလာပြီး ညို့ရှေ့မှောက်မှာ တံခါးဖွင့်ဟလာတဲ့
ဓာတ်လှေကားထဲ သုန်သုန်မှုန်မှုန် လှမ်းဝင်လိုက်မကာ
ထပ်ကြပ်လိုက်ဝင်လာတဲ့သူကို မကြည်သာတဲ့ မျက်ဝန်းနှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
မိသည်။

“ဟင်”

ညိုက နံရံတစ်ဖက်ကပ်။ သူက နံရံတစ်ဖက်ကပ်။ နံရံကိုမှီကာ
လက်ပိုက်ရပ်ပြီး ညို့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းများ။ ညိုသည် ဖျက်ခနဲ
သည်းအူပြောင်းပြန် လန်သွားသလို ဖိုခနဲ ဖြစ်သွား ရပြီးမှ ငြူငြူစူစူနှင့် ...

“ရှင်က ဘယ်ကိုလဲ”

သူသည် သူ့စတိုင်အတိုင်း ပြာဖျော့တဲ့ ရှပ်လက်ရှည်ကို
တံတောင်ဆစ်နားထိ သေသေ သပ်သပ် ခေါက်လိပ်ပင့်တက်ထားကာ အောက်က
လှပသော ခါးပတ်ခေါင်းနှင့် စတိုင် ဘောင်းဘီနက်။ ရှူးစ်အနက်နှင့်။
နက်ခံတိုင်တော့မပါ။

ရှပ်အင်္ကျီ လက်ခေါက်တင်ပြီး ရံဖန်ရံခါ နက်ခံတိုင် တပ်ထားသေးလျှင်
သူပုံပန်းသည် မထော်မနန်းနှင့် ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းတယ် မပြောတတ်။
နက်ခံတိုင်ကို လည်ပင်းညွှန့်မှာ ဆွဲစေ့ နေတဲ့ သူ့သဏ္ဌာန်ဟန်ပန်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ
အိပ်မက် မက်ခဲ့မိပါသည်။

အရက်နဲ့ထွက်နေပေမယ့် မျက်နှာက အရက်သောက်ထားသည့်
သဲလွန်စရယ်လို့ ပါးပြင် နှစ်ဖက်နှင့် နဖူးမှာ ပန်းသွေးပြေးချင်တာလေးက လွဲလျှင်
ရွဲမနေ။ သူက နဂိုနေလည်းပဲ ပါးပြင်တွေ ပန်းသွေးကြွတဲ့အထိ Complexion

ကောင်းတဲ့သူဖြစ်၍ ပုံစံမပျက်လှ။

နံဖူးထိပ်က ဆံပင်မတိုမရှည် အစအနတို့က ရှေ့ကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကျမယောင်ရှိနေသည်။ ဒါလည်း သူ အနည်းငယ် ကြွေပျက်နေတာ။ သူ့ရဲ့ ပုံစံမှန်ဟာ ဆံပင်တိုတို သပ်သပ်ရပ်ရပ်တို့ကို MG-5 cream တို့နှင့် စိုလက်လက်ထအောင် လိမ်းပြီး နောက်ပြန်လှန်ပြီးတင်ထားတဲ့ပုံ မဟုတ်လား။

“ရှင် ဘယ်ကိုလာတာလဲ မေးနေတာလေ”

“ညို့ဆီလာတာ”

အဲသလိုထင်လို့ပဲ မေးလိုက်တာဖြစ်၍ အဲသလိုကြားရတဲ့အခါ ဒေါပွချင်လာပြီး ...

“ဒီတိုင်း မပြောမဆို လာစရာလား၊ ဖုန်းလေးဘာလေး အရင်ကြိုဆက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ကိုယ် ခါတိုင်း ဆက်ပြီးမှ လာနေကျပဲ”

“အခုကိစ္စကို ပြောနေတာလေ”

“ဒီနေ့က မရည်ရွယ်ဘဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာမိလို့ပါ”

ညို့သည် ကလေးလို ရန်လုပ်မနေချင်ပဲ တတ်နိုင်သမျှ လူကြီးဆန်ဆန် ရင့်ရင့်ကျက်ကျက် ဖြစ်ချင်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလျက် လေသံမှန်နှင့် ...

“ဘာကိစ္စ ပါသေးလဲ”

“.....”

သူက ခပ်ငူငူ ကြည့်နေသည်။ ညို့က အကြည့်ကို လွှဲလိုက်ကာ ခုနှစ်ထပ်မှာ တံခါးပွင့်သွားတဲ့ ဓာတ်လှေကားမှ ထွက်လိုက်သည်။ ကားသေ့နှင့် တွဲထားသော အိမ်သေ့ကို အခန်းဝရပ်ကာ ဖွင့်ဖို့ပြင်စဉ် ခံစားချက်တစ်မျိုးနှင့်

မွန်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်လာမိပါသည်။

ငါးနှစ်အတွင်း သူနှင့် ဆုံတွေ့ဖြစ်တာတွေ ရှိပါသည်။ သားတို့ သမီးတို့ ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်လာလျှင် လာတွေ့တာမျိုး၊ လာခေါ်တာမျိုးတို့နှင့် အိမ်ကိုလည်း ပြန်ဝင်ထွက်ဖူးပါသည်။ ဒါပေမယ့် ခုလို အပြင်က အတူပြန်လာပုံမျိုး အိမ်တံခါးသော့ကို အတူဖွင့်ဝင်ရတာ မျိုးတော့ ငါးနှစ်အတွင်း ပထမအကြိမ်ဖြစ်၍ တစ်မျိုးလေး ခံစားရတာ ပင်။

“အထုပ်တွေ ပေးမလား”

“ရတယ်၊ ရှင်က ဝင်ထိုင်မှာလား”

“ညို့ ... ကျွန်မ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

“အလုပ်က အိမ်မှာပဲမို့လား”

ညို့က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိရင်း အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ပြီး တဲ့နောက် သံတံခါးကိုတော့ စေ့ကာ ချိတ်ပြန်ချိတ်ထားပြီး ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးကိုတော့ ဖွင့်ဟပြီး တံခါးခုနှင့် ခုထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်းတံခါးကြီးရဲ့ တံခါးရွက် အပြင်ဘက်မှာ ဒီအိမ်ခန်းကို ဝယ်ယူ ရွှေ့ပြောင်းစဉ်က ကပ်ထားတဲ့ ကြေးပြားကလေးဟာ တံခါးရွက်ဖွင့်ဟပြီး အိမ်တွင်းနံရံမှာ ကပ်ထားတော့ အိမ်ထဲမှာ မြင်သာစွာ ထင်းနေပါသည်။

“ရန်နိုင်

ညို့ညို့ညို့”

သူငယ်ချင်းတွေက ဒီကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးကို မြင်တိုင်း ...

“နာမည်ကို ဘာလို့ဘေးတိုက်ယှဉ်မရေးဘဲ အထက်အောက်

ခွဲရေးထားရတာ လဲ”

တော်တော်များများက မေးဖူးကြပါသည်။ သူတို့မေးမှ မဖြေတတ်ဘဲ မျက်စိလည်ရသည်။ ဘာကြောင့် ခွဲရေးမိပါလိမ့်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကြေးပြားလေး သွားအပ်ကတည်းက အရွယ်အစားရွေးတော့ ဘေးလျားလျား ပုံသဏ္ဌာန်ကို နှစ်ယောက်လုံးမကြိုက်ဘဲ ဒီအရွယ် ဒီအနေအထားကို သဘော ကျတာမို့ နာမည်နှစ်ခုကို အထက်အောက်ရေးမှပဲ အဆင်ပြေတာမို့ပင်။

သူထွက်ခွာသွားကတည်းက (ဓာတ်ပုံတချို့ကလွဲ၍) သူနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ဘာပစ္စည်းပစ္စယမှ အိမ်မှာမကျန်အောင် ကိစ္စပြတ် လက်စတုံး ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီနာမည်ကြေးပြားကိုတော့ ခွာမပစ်မိခဲ့။ ခွာပစ်ရင်လည်း ကျွန်းသားပေါ် အနည်းငယ် ချိုင့်ထွင်းထားခဲ့ နေရာဟောက်ပက်မှာ တခြားကြေးပြားတစ်ခုခု အစားထိုးတပ်ဆင်မှ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိမှာမို့ပဲ မခွာဖြစ်ခဲ့တာလား မသိပါ။

“ထိုင်လေ”

ရန်နိုင်က ထမင်းစားပွဲပေါ် ညို တင်လိုက်တဲ့ အထုပ်တွေကိုကြည့်ရင်း ...

“ဧည့်သည်လာဖို့ ရှိတာလား”

“အင်း”

“ကိုယ် ခဏပါပဲ၊ ပြန်မှာပါ”

“စနေနေ့က သားဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူတို့ August ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာကြမယ့်အကြောင်း ပြောတာပါ။ ပြီးတော့ သားမွေးနေ့လည်း ရှိတယ်လေ၊ သားက ဒက်ဒီနဲ့ Beach သွားချင်တယ်တဲ့”

“အို ... မိုးနဲ့ လေနဲ့ ဒီအချိန် Beach တွေလည်း ပိတ်တာများတယ်၊ မသွားရပါဘူး”

“ပုဂံဘက် ဆိုရင်ကော”

“ဘာကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာလဲ”

ညိုက ရန်နိုင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်ဟာ ဖင်မနိုင်ပဲ ပဲကြီးဟင်း စားချင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ လူစားပဲ၊ ရှင်ကလေးတွေနဲ့ ခရီးသွားတော့ ရှင့် ဆင်ဒီက ခွင့်ပြုမှာလား၊ ကျွတ် ... ပိုင်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ လေကြီး မိုးကြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုရန်နိုင်ရယ်၊ အပိုတွေ”

“သူ ခွင့်ပြုတာ မပြုတာ မင်းကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းခွင့်ပြုဖို့ကသာ မင်းကိစ္စပါ ညို၊ မင်း ခွင့်ပြုသလား”

“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခွင့်ပြုတယ် မပြုဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ဘဝမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ မင်း ခွင့်ပြုသလားလို့ မေးတော့ လူများကြားရင် အဟုတ်ထင်နေပါဦးမယ်၊ ကဲပါ ... ဒီကိစ္စကတော့ သားတို့ပြန်လာမှ ဆက်ဆွေးနွေးရင် ကောင်းမယ်၊ သားတို့မပါဘဲ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ငြင်းခုံနေတာ ဘာမှအကျိုးမှ မရှိတာ”

ရန်နိုင်က ခေါင်းတစ်ချက် နှစ်ချက် ညိတ်လိုက်ကာ ဆိုဖာတွေပေါ် ထိုင်နေရာမှ ပေါင် နှစ်ဖက်ပေါ်လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ရိုက်ကာ ထတော့မလို ဟန်ပြင်ရင်း ညိုကို လှမ်းမော့ကြည့် သည်။ မိုးတိုးမတ်တတ် လက်ပိုက်ရပ်နေတဲ့ ညိုက ထူးခြားနက်ရှိုင်းနေတဲ့ ရန်နိုင် အကြည့်ကို လွှဲဖယ် လိုက်ပါသည်။

“ညို နေကောင်းတယ်နော်”

“ကျွန်မ နေကောင်းတယ်၊ ရှင်သာ နေကောင်းအောင်နေပါ ကိုရန်နိုင်၊ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အခိုးအငွေ့ ဆက်အောင် စီးကရက်တွေသောက်၊ နေ့ခင်း မွန်းလွဲပိုင်းကြီး အရက်နံ့ထွက်အောင် မဆင်မခြင် သောက်စားနေပုံနဲ့ ရှင်သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိရဲ့လား”

“ကိုယ်ကလည်း သက်ဆိုးမရှည်ချင်ပါဘူး”

“ရှင်အခု သွေးတိုးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင့်ရုပ်ကို မြင်တာနဲ့ ကျွန်မ မှန်းနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတလော သွေးတိုးနေတယ်”

ညိုက ရန်နိုင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးမိသည်။ သိသားပဲ ရုပ်က ဒီလောက် သိသာ နေတဲ့ဟာ။ သူဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သုံးဆယ်ကျော်ကတည်းက သွေးတိုးရှိခဲ့တဲ့သူပါ။ ညို့ထက် ခြောက်နှစ်ကြီး၍ ခုဆို သူ့အသက်က လေးဆယ်နှစ်ထဲမှာလေ။

“ရှင်ဟာ တကယ့်ကို မိုက်လုံးကြီးတဲ့လူပဲ ကိုရန်နိုင်၊ ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မသားသမီးတွေက ဘာမှအခြေပျက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ရှင့်မှာ လူမမယ် သုံးနှစ်သားကလေးရှိသေးတာလည်း အသိစိတ်ရှိဦး”

“ကိုယ်သေဖို့ အေးဝေးကြီးလိုပါသေးတယ်”

နှုတ်ခမ်းတို့ကို မထိတထိ တွန့်၍ ပြောဟန်က သူ့ဟန်အစစ်ပင်။

“ပြီးတော့ ရှင် ဒီလိုအချိန် မူးနေပုံက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကိုပါ ထိခိုက်မယ်၊ ဒါတောင် ရှင်ဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိဘူးလား၊ ရှင့်ပေးရဲတဲ့တွေနဲ့က မျက်နှာချင်းအပ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ ။ အရက်နဲ့ထွက်နေတဲ့ Dentist ဆီ ဘယ်လူနာက လာချင်မှာလဲ”

သူဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ အလွန်နာမည်ကြီးတဲ့ သွားသီးသန့်ကုသတဲ့ Dental Clinic တစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်သော သွားဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ သူ့ဆေးခန်းမှာ သွားဆရာဝန်များစွာ ထိုင်ကြပြီး ဆေးခန်းကြီးကတော့ သူတစ်ဦးတည်းအပိုင်ဖြစ်သည်။ ဤအလုပ်နှင့်ပင် သူ့ဝင်ငွေဟာ ခေါင်ခိုက်နေကာ သူ့ရဲ့လက်ရှိအိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်အပြင်

သားနဲ့ သမီးကို စင်္ကာပူမှာ ကျောင်းထားထားတဲ့ စရိတ်ကိုပါ သူတာဝန်ယူထားတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ကိုယ် နေမကောင်းလို့ နားတဲ့ရက်မို့လို့ သောက်တာပါကွာ၊ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ အချိန်တွေ ကိုယ်မသောက်ပါဘူး ညို”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါရဲ့၊ ကဲ ... ရှင် ပြန်တော့မလား၊ ကျွန်မ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးလို့”

“အင်း ... ကိုယ် ပြန်တော့မယ်လေ၊ နော်”

ရန်နိုင်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ရပ်ပြီးပြီးချင်း မိုက်ခနဲ တစ်ချက်ယိုင်သလို ဖြစ်သွားတာကို ညှိက အလန့်တကြား ဖြစ်နေမိတုန်းပင် ရန်နိုင်က ထိုင်ခုံပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြန်ပစ်ကျ သွားလေသည်။

“ဟယ် ... ကိုရန်နိုင်”

ညှိက အလန့်တကြား အော်လိုက်မိကာ အခြေအနေကို တစ်ခဏ ကြောင်တက်တက် ကြက်သေသေကာ ကြည့်နေမိသည်။ သူက ပြန်လှုပ်မလား၊ ငြိမ်သက်လျက်သား။ ညှိ ရင်ထဲတွင် ရန်ခုန်သံက တဒုန်းဒုန်း ဆူညံကာ ခေါင်းတွေထူပူ မျက်လုံးတွေ ပြာနှမ်းကုန်လျက် သူ့ထံ ဝုန်းခနဲ အပြေးကပ်သွားမိသည်။

“ကိုကို”

*

(၂)

ဖိုင်ဘာရောင်စုံ ခုံလေးတွေပေါ်မှာ ခပ်ငူငူကြီး ထိုင်နေမိရင်း
စိတ်ရှုပ်ထွေးတိုင်း ခေါင်းကို ကုန်ဖွမိ၍ ညှိဆံ့နွယ် ညှိရင့်ရောင် တွန့်ခွေတို့လည်း
ရှုပ်ပွနေလေပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက်ချင်သော်လည်း ဘယ်သူ့ထံ
ဆက်ရမည်မသိဘဲ ခေါင်းတွေပူနေ၍ မဆက်ဖြစ်။

စန္ဒာကလည်း ဒီနေ့လယ်ဘက် မအား။ သက်ဝေက ဒီအချိန်ဆို
ကလေးကျောင်းကြို ထွက်နေမယ်လို့ တွက်ကာ ဆက်စရာလူ ရှာမတွေ့တာပါ။

“တုံတုံ တုံတုံ ... တုံတုံ”

စိတ်ညစ်နေဆဲ ဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် သက်ဝေရဲ့
ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်နေ၍ ထိတ်ခနဲနေအောင် ပျော်သွားရပါသည်။ ချက်ချင်းဖုန်းဖွင့်ကာ
...

“ဟယ်လို ... မိသက်”

“အေး ... ညှိရေ၊ ငါတို့လာနေပြီသိလား”

“ဟင်”

“လာနေပြီလို့”

“ဘယ်ကို လာနေတာလဲ”

“ဘယ်ကိုကမလဲဟဲ့၊ နင့်အိမ်ကိုပေါ့၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ဟင် ... ဪ ... ဟို ... နင့် ... နင့်ကလေး ကျောင်းကြိုချိန်”

“မပူနဲ့၊ မေမေတို့အိမ် ဖုန်းဆက်ပြီး မေမေတို့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကြိုပေးဖို့ အကူအညီတောင်းလိုက်ပြီ၊ အငယ်လေးကိုတောင် လာခေါ်သွားပြီ၊ အငယ်လေး ဝင်ခေါ်၊ အကြီးကောင် သွားကြိုပြီး မေမေတို့အိမ်မှာပဲ ညအထိ ထားလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ပြန်မှ ဝင်ကြိုသွားရုံပဲ၊ တမင်စောစောလေး လာချင်လို့”

“ဟို ... ဟိုလေ”

“နင်လည်း ကင်စရာတွေ အဖော်အလှော်မရှိ တစ်ယောက်တည်း နယ်ဖတ် ကင်နေရမှာဆိုပြီး အတူတူ ကူလုပ်ရအောင် ငါက စောစောလာလိုက်မယ် စိတ်ကူးတာ၊ အဲဒါ မောင်မောင့်ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပြောတော့ သူက တူတူသွားကြမယ်တဲ့၊ ငါကလည်း ငါတို့က ခုပဲကြိုသွားနှင့်တော့မှာလို့ ပြောတာ၊ သူကလည်း သိပ်မသွားချင်ရှာဘူး၊ အဟီး ... သူပါ အခုတစ်ခါတည်း လိုက်ကူမယ်၊ သူလာကြိုမယ် ဆိုတာနဲ့ အခု ငါတို့ကားတောင်မပါဘူး၊ သူ့ကားပေါ်မှာ၊ သူ့ကားနဲ့ လာနေတာ ... အဟင်းဟင်း”

“မိသက်”

“ဘာလဲ”

“မ ... မဖြစ်သေးဘူးဟ”

“ဘာကို မဖြစ်တာလဲ”

“ကျွတ် ...၊ ငါလေ အခု အိမ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟ”

“နင် ခုနပြောတော့ အိမ်ပြန်နေပြီဆို၊ ပြောတာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီက၊ ခုချိန်ထိ အိမ်ပြန်မချက်ပြုတ်သေးရင် နင် ငါတို့ကို ဘယ်အချိန် ချက်ကျွေးမလို့လဲ ရွှေညိုရဲ့၊ ငါတို့က နင့်ဆီလာ၊ ငါဆင်းနေခဲ့ပြီးမှ ကိုဝေမင်းနဲ့ မောင်မောင်က ခဏနေ လိုတာလေး အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ဝယ်မယ်ဆိုပြီး”

“သက်ဝေ”

“ဟင်”

“နင် သေချာနားထောင်၊ ငါ အခု (.....) ဆေးရုံမှာ”

“ဟင် ... နင် ... နင် ... ဘာဖြစ်”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အိမ်ပြန်ရင်း လမ်းမှာ ကားတွေ ဘာတွေ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆို၊ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးပြီ”

“ဒါဖြင့် နင် နေမကောင်းလို့လား”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို၊ နားထောင်ဦး”

“ပြော”

“ပြောတောင် မပြောချင်တော့ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ ... ငါ့အိမ်မှာ ကိုရန်နိုင်
မူးလဲလို့”

“ဘာ”

တစ်ဖက်က သက်ရဲ့အော်သံကြောင့် ညို့မှာ နားတွေအူကာ
ဖုန်းကိုတောင် နားကနေ ရှုံ့မဲ့ ခွာလိုက်ရပါသည်။ ညို့သူငယ်ချင်း
အရင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြတဲ့ ခင်သက်ဝေနှင့် စန္ဒာတို့ဟာ ကိုရန်နိုင် ကို
အကြီးအကျယ် မုန်းတီးနာကြည်းကြသူတွေပင်။

“ဘယ်သူ !”

“နင် ကြားသားနဲ့ဟာ”

“နေပါဦး၊ သင်းက နင့်အိမ်ထဲ လာမူးလဲရအောင် အဖြစ်အပျက်က
ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကလေးတွေ ရောက်နေတုန်းလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူက နင့်ဆီ ဘာလို့လာရတာ လဲ၊ ငါတို့လည်း မသိပါလား။ ဒီလို

လာလာနေတာလား၊ နင်က ဘာကိစ္စ လက်သင့်ခံရတာ လဲ”

“နေစမ်းပါဦးဟာ၊ ဒီလို တစ်ခါမှ မလာပါဘူး၊ လက်လည်း မခံပါဘူး၊ ဒီနေ့ကတော့ သူက ဓာတ်လှေကားနားရောက်နေတာ၊ ငါနဲ့အတူ အိမ်ပေါ်လိုက်တာလာတာဟ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သားဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်း လာပြောတာ”

“ဒါများ ဖုန်းဆက်လို့ မရလို့လား၊ မရိုးဘူးနော် ဒီလူကြီးတော့၊ နင်ကလည်း အိမ်ထဲ အဝင်မခံနဲ့ပေါ့၊ နောက်ကို အကျင့်ပါပြီး ဝင်ထွက်နေဦးမယ်၊ အဲဒီ တော့ သူက နင့်အိမ်ထဲ မူးလဲရောလား၊ ရန်ဖြစ်ကြလို့လား”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ သွေးလည်း တိုးနေတယ်၊ အရက်လည်း သောက်ထားသေးတယ်”

“ကျွတ် ... စိတ်ပျက်စရာကြီး၊ ဒါနဲ့ အခု နင်ဆေးရုံ ခေါ်လာတာပေါ့”

“ငါတို့ ဘေးခန်းက ဆရာဝန်ပဲလေ၊ ငါက ကမန်းကတန်း သွားခေါ်ရတာ ပေါ့၊ သူလိုက်လာ စမ်းသပ်ပြီး သွေးတအားတိုး တက်သွားတာတဲ့၊ အချိန်မရွေး လေဖြတ်သွားနိုင်တယ်၊ ဆေးရုံ ချက်ချင်း ပို့ဆိုပြီး သူပဲ Ambulance (လူနာတင်ကား) ခေါ်ပေးတာ”

“နင်က စောင့်နေတယ်ပေါ့”

“မစောင့်နေလို့ ငါက သူ့ကို လူနာရှင်မရှိ ဘာမရှိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထားခဲ့ရမလဲ၊ ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဟဲ့၊ ငါ အပြင်ထွက်ထိုင်နေတာ၊ သူကတော့ အရေးပေါ်ခန်းထဲမှာ”

“သူ့မိန်းမ ခေါ်ပေါ့ဟဲ့”

“မခေါ်ချင်ပါဘူးဟာ”

“ဟဲ့ ... သူ့မိန်းမ မခေါ်ဘဲ နင်က လူနာရှင် လုပ်နေရအောင် နင်က သူ့မိန်းမမို့လား၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ တော်ကြာ မခေါ်တာက တစ်ပြစ် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ နင်ဟာလေ”

“ငါမှ စကားလှမ်းမပြောချင်တာ”

“ဖုန်းနံပါတ် သိလား”

“ဖုန်းနံပါတ်တော့ သိပါတယ်”

“လှမ်းပြာရမှာပေါ့ဟဲ့၊ မတော်တဆများ သေသွားရင် နင်တော့ အမှုတောင်ပတ်မယ်၊ နင့်ကို ဟိုက ဖမ်းချုပ် အမှုလုပ်မှာပေါ့ဟဲ့၊ နားလည်ရဲ့လား”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာ မဆိုင်တာကနောက်၊ ကျွတ် ...၊ နင်ဟာလေ”

“သူလည်း မသေလောက်ပါဘူးဟဲ့၊ နင်ကလည်း”

“ကဲ ... ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါပဲ သူ့မိန်းမဆီ ဆက်မယ်၊ ‘.....’ ဆေးရုံနော်”

“အေး ... အရေးပေါ်ခန်းမှာ”

ညိုသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားတော့ရှိသွားပါသည်။ အင်း ... လိုက်လာကြပြီဆိုတော့ မိသက်ရဲ့ ယောက်ျား ကိုဝေမင်းအပြင် မောင်မောင်ပါ အတူပါလာကြတော့မှာပေါ့။ ကိုယ့်အဖြစ်က မျက်နှာပူစရာကြီးလိုလို။ အို ... ပူမနေနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ဖန်တီးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဖြစ်လာတာ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ခဏအကြာ သက်ဝေ၊ ကိုဝေမင်း၊ မောင်မောင်တို့ ဆေးရုံထဲ ဝင်လာကြလျှင်တော့ ညိုသည် အားလည်းတက် စိတ်လည်းအေး ခုနက ရှုံ့မဲ့လိန်ပိန်နေတာနဲ့ တခြားစီ၊ ကြည်လင်သွက်လက်လာကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို

သူတို့ကို ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပြောပြနေရပါသေးသည်။

မောင်မောင်ဆိုတာလည်း အစိမ်းသက်သက်မှ မဟုတ်တာပဲလေ။

ညို့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သိထားပြီးသား လူတစ်ယောက်ပဲ။ သိထားပြီးပြီးမှ ညို့ကို မေတ္တာသက်ဝင်ကာ သမာဓိပိုး၊ ပိုးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

မောင်မောင်ဆိုတဲ့သူကို ညို့ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်မြင်ဖူးချင်း စိတ်ထဲ နှစ်လိုရင်းနှီး သွားရတာ ကတော့ မောင်မောင်ဟာ ကိုရန်နိုင်နှင့် စတိုင်တူစွာ ရုပ်လက်ရှည် ပြောင်းလေးတွေ၊ အစင်း သေးသေးတွေကို တံတောင်ဆစ်ထိ လက်ခေါက်ပြီး အောက်က စတိုင်ပဲနံနဲ့ ဝတ်တတ်သူမို့ပင်။

တကယ်ဆို သူတို့သင်္ဘောသားတွေဟာ လုပ်ငန်း သဘောသဘာဝ အရရော၊ ပေါ့ပါး လွတ်လပ်တဲ့ Jeans တွေကို ဝတ်လေ့များကြတာပဲ။ သူကတော့ သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ jeans ဝတ်တတ်ပေမယ့် ရန်ကုန်ရောက်လို့ သာမန်နေထိုင်သွားလာရင်း ခုလိုပဲ ဝတ်တတ်ပါသတဲ့။ သက်ဝေတို့ လင်မယားအပါအဝင် တစ်အုပ်စုကြီး ဘောလုံးပွဲသွားကြည့်ကြတာတို့ Picnic ခရီးလေး သွားတာမျိုးတို့မှာ Jeans ဝတ်လာဖူးပေမယ့် အများအားဖြင့် သူ့ကို ရုပ်လက်ရှည် လက်ခေါက်၊ စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ပဲ မြင်ရတာ ။

ခပ်အေးအေး နေတတ်တဲ့ မောင်မောင်ဟာ နောက်တစ်ချက် ကိုရန်နိုင်နဲ့ တူပြန်တာက မတ်တတ်ရပ်နေရင် လက်ပိုက်ထားတတ်တာပါ။

အင်း ... တိုတိုပြောရင် ဒါလေးတွေကြောင့်ပဲ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် မောင်မောင်နှင့် ညို့တို့ စသိတာကနေ သိပ်မကြာခင် ရင်းနှီးဖြစ်ကြပါသည်။ သူစင်္ကာပူကနေ သင်္ဘောသွားတက်ရမည့် တစ်ခေါက်မှာ သားတို့ သမီးတို့နှင့် မေမေတို့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ လူကြိုက်ညီပေး လိုက်ဖူး၍ သူတို့နဲ့တောင် သိတော့ သိနေပါပြီ။

မောင်မောင်ဟာ ကိုဝေမင်းနှင့် သင်္ဘောလိုင်းတစ်ခုထဲမှာ လိုက်တဲ့သူ။

တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ဘောတစ်စီးတည်းလည်း ကျတတ်၍ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုဝေမင်း ထက်သာမက သက်ဝေတို့ ညှိတို့ထက်ပင် သူက နှစ်နှစ်ခန့် ငယ်ပါသေးသည်။

လူပျိုကြီး စာရင်းဝင်ဆိုပါတော့။

“ကဲ ... အဲဒီ တော့ သူက သတိရနေပြီလား”

“မသိဘူး၊ ငါလည်း ဆေးရုံရောက်ကတည်းက သူ့ကို အရေးပေါ်ခန်းထဲ ထည့်ပြီးကတည်းက ဒီနေရာမှာပဲ ထွက်ထိုင်နေတာ”

“ကို တစ်ချက်လောက် ဝင်ကြည့်လိုက်ပါလား၊ သက် သူ့အိမ် ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

မိသက် စကားကြောင့် ဝေမင်း အရေးပေါ်အခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်ပါသည်။ ဝေမင်း နောက်မှ မောင်မောင်လည်း မယောင်မလည် ကပ်ပါလိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ရန်နိုင်က အရေးပေါ် လူနာခွတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းလျက်သား ရှိနေကာ လက်တစ်ဖက်မှာ ဒရစ်ပုံပုလင်း ချိတ်ထားပါသည်။ ခွတင်ဘေးမှာ ရှိတဲ့ သူနာပြုဆရာမကို ...

“ဆရာမ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး”

“ဪ ... လူနာရှင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မိတ်ဆွေပါ”

“ဆရာက အရေးပေါ် သွေးကျဆေးကို အိုင်ဗီသွင်းပေးထားလို့ ပရက်ရှာတော့ နည်းနည်း ကျသွားပါပြီ”

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က အနားကပ်လာကာ ...

“သွေး ရုတ်တရက် ထိုးတက်သွားတော့ အခန့်မသင့်ရင် Stroke တွေ ဘာတွေ ရသွားနိုင်တာ ပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ လူနာက အရက်လည်း သောက်ထားတယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းတော့ အရက်သောက်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

မောင်မောင်က ရန်နိုင်ဆိုတဲ့သူကို ခုမှ ပထမ အကြိမ် စမြင်ဖူးတာမို့ လက်ပိုက်ရပ်ကာ စူးစိုက်ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေမိသည်။ ဝေမင်းရဲ့ ပြောစကားအရတော့ ရန်နိုင်ဆိုသူဟာ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းရှိတဲ့၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့လည်း ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟု ဆိုသည်။

အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှု ကျူးလွန်သွားမည့် သူလို့တောင် မထင်ရဘူးဟု ဆိုပါသည်။ အားလုံး တအံ့တဩ အငိုက်မိ ရှော့ခံရကာ မဖြစ်မနေ လက်ခံလိုက်ရတာ တဲ့။

ရန်နိုင်ရဲ့ မျက်ဝန်းများ ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်လာပါသည်။ ဝေမင်းက ...

“ကိုရန်နိုင် နေသာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် ဝေမင်းပါ၊ ခင်သက်ဝေ အမျိုးသားလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပြီ၊ ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားဆီပဲ လာတာပါ၊ ညို လှမ်းပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ရော သက်ရော လိုက်လာပေးတာပါ”

“ဪ ... အားနာစရာတောင် ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွား မှန်းတောင် မသိဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပရက်ရှာ နည်းနည်းရှိတတ်တာတော့ သိပေမယ့် ဒီလောက် ဆိုးဆိုးကြီး တက်သွားမယ်တော့

မထင်မိဘူးပေါ့လေ၊ သတိထားရတော့မှာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကိုဝေမင်းပြန်ပါ၊ အလုပ်များပါတယ်၊ ကျွန်တော် အားနာပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီပုလင်းပြီးရင် ပြန်ရမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျားအိမ်ကိုတော့ သက်က ဖုန်းဆက်ပေးနေတယ် ထင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား၊ သိပ်တော့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရန်နိုင်က ဘေးမှာ လက်ပိုက်ရပ်နေသော ဝေမင်းရဲ့ အဖော် အမျိုးသားကို ဖျက်ခနဲ အကြည့် တစ်ချက် ရောက်မိသည်။ ရုပ်ရည် သွင်ပြင် သန့်ပြန့် မွန်ရည်တဲ့ ဒီလူစိမ်းရဲ့ မျက်ဝန်းများက တစ်မျိုးပဲ။ ထူးခြားမှုတစ်ခု စိမ့်နစ်ဝင်နေတယ်လို့ ရန်နိုင်ထင်မိသည်။ မျက်နှာစိမ်းမို့ မပြီးမရယ် ပေမယ့် နူးညံ့တဲ့ မျက်နှာရိပ်ကိုတော့ ဆောင်ထားသားပင်။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီ ဖော်ရွေ နူးညံ့မှုရှိတဲ့ မျက်နှာ ပေါ်မှာပင် မျက်ဝန်းများက စိမ်းလျက် အငွေ့အသက် တစ်မျိုးက အေးစက်နေသလိုပင်။

“ညို့ ပြန်သွားပြီလား ကိုဝေမင်း”

“အပြင်မှာ ရှိပါသေးတယ်”

“ပြန်ရင် ပြန်ပါလို့ ပြောပေးပါ၊ ကိုဝေမင်းတို့လည်း ပြန်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကောင်းနေပါပြီ”

“ခင်ဗျားဇနီး ရောက်အောင် စောင့်ပေးလို့ ရပါတယ်”

“မလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အားနာပါတယ်၊ ပြန်ကြပါ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုရန်နိုင် မိန်းမက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးပဲရှိသေးတယ်လို့ ကြားဖူးသည်။ သူရောက်လာရင် အရင်အသိုင်းအဝိုင်းဟောင်းက မိတ်ဆွေတွေ၊

အထူးသဖြင့် ဇနီးဟောင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ဆိုတာ သိရင် ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာပါ။ ဒါ့အပြင် ကိုရန်နိုင်ကလည်း သူ့ ညို့ညို့ညို့ အိမ်မှာ ခုလို ဖြစ်ရတာ ဆိုတာ သူ့ဇနီးကို ဖွင့်ပြောချင်မှ ဖွင့်ပြောမှာပေါ့။

ဖုံးကွယ်ထားလိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အခြေအနေကလည်း ကောင်းနေပြီမို့ ပြန်လိုက်တာက ပိုပြီးကိစ္စရှင်းသည်လို့ တွက်မိပါသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် ကိုရန်နိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သင့်ခံယူပါဗျာ”

ဝေမင်းက မောင့်မောင့်ကို ခေါင်းဆက်အချက်ပြကာ အရေးပေါ် ကုသခန်းမှ ပြန်ထွက် လာခဲ့ကြပါသည်။

“ထူထောင်နေပါပြီ၊ ကောင်းနေပြီ”

ညို့ သက်ပြင်းမောကြီး ကျိတ်ချလိုက်သလို၊ ရင်ဘတ်လေး မောက်ကြွတက်လာပြီးမှ နိမ့်ဆင်းကျသွားတာကို မောင်မောင်က မသိမသာလေး အကဲခတ်နေမိသည်။ ကြည့်ပါဦး ဒီလောက် အပြစ်ဆိုစရာမရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုများ ပစ်သွားရက်တဲ့ သူက ရှိသေးတယ်တဲ့။ အိုမင်းရွတ်တွလာလို့ နောက်တစ်ယောက် ဖောက်ပြန်ရတာ ဆိုလည်း ထားလိုက်ပါတော့။ ခုချိန်မှာတောင် မလှမ်းမကမ်း လေးကနေ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး တစ်စုံစီမုံကြည့်ချင်စရာကောင်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်၊ ခုထက် ပိုမို ပျိုမျစ် လတ်ဆတ် နှစ်နေတုန်း အချိန်ကတည်းက စွန့်ပစ်ခဲ့တာ။

သူထပ်မံရွေးချယ်လိုက်တဲ့ မိန်းမက ဘယ်လောက်တောင်များ ဥနေ ထွတ်နေလို့လဲ။

“ကိုရန်နိုင်က ရပါပြီတဲ့၊ ပြန်ခိုင်းနေတယ်”

“ဖုန်းဆက်မရသေးဘူး၊ ဧရိယာ ပြင်ပတဲ့၊ ဘယ်ချို့ပုတ်တိုးနေလဲ

မသိဘူး”

“ဟေး ... သက်ကလည်းကွာ၊ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို”

ဝေမင်းက ဟန့်သဖြင့် သက်က ဝေမင်းကို

မျက်စောင်းချိတ်လိုက်ပါသည်။ ညိုကတော့ စိတ်ပျက် စိတ်ရှုပ်သလို ခပ်ငူငူလေးသာ ငြိမ်သက်နေပါသည်။

“ဟော ... ဝင်ပြီ ... ဝင်ပြီ၊ အိမ်ဖုန်းဆက်တာ အိမ်က ကောင်မလေးက အပြင်သွားတယ်ဆိုလို့ သူ့ဟဲန်းဒီဖုန်း တောင်းလိုက်တာလေ”

သက်က လှမ်းပြောနေရင်းက ...

“ဟယ်လို ... ဆင်ဒီသော်ရဲ့ ဖုန်းလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဪ ... တို့က ကိုရန်နိုင် မိတ်ဆွေပါ”

“ကိုရန်နိုင် မိတ်ဆွေ ... ဘယ်သူလဲ”

“ဪ ... ဆင်ဒီ မသိပါဘူး၊ ဟိုအရင်က မိတ်ဆွေပါ၊ ကိုရန်နိုင် မူးလဲလို့၊ ‘.....’ ဆေးရုံ အရေးပေါ်ကို ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါလေး အကြောင်းကြားပေးတာ”

“ရှင်”

“ ‘.....’ ဆေးရုံကို လိုက်လာလိုက်ပါ၊ ဒါပဲနော်”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... နေပါဦးရှင်”

“ဟုတ် ... ပြောပါ”

“အစ်မက ဘယ်သူလဲ”

“တို့ကို ဆင်ဒီ မသိပါဘူး”

“မသိလည်းပဲ ပြောပါ။ ဒီလိုကြီး လှမ်းပြောတော့ တကယ်လား၊ ဖုန်းနောက်တာလားမသိ၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုယုံရမလဲ၊ တကယ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ တစ်ယောက်ယောက် နောက်တာများလား”

“ရော် ... ခက်နေပါလား၊ အလကားနေရင်း နောက်ပြောင် နေစရာအကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး၊ အချင်းချင်း ခင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ နောက်စရာလား၊ သူ တကယ်မူးလဲတာ၊ ‘.....’ ဆေးရုံရဲ့ အရေးပေါ်အခန်းမှာ”

“ဘယ်မှာ မူးလဲတာလဲ၊ ဘာလို့ မူးလဲတာလဲ”

“ဘာလို့ မူးလဲတာလဲတော့ ဘယ်သူက သိနိုင်ပါ့မလဲလေ၊ ဘယ်မှာလဲ ဆိုတာတော့”

ဝေမင်းက သူ့ မိန်းမဖြစ်သူ ပုခုံးကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြလိုက်၍ သက်က ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ...

“လမ်းမှာ မူးလဲတာ၊ ကျွန်မတို့က သူနဲ့သိနေလို့ ကြားက မနေနိုင်လို့ ဆေးရုံပို့ပေးထားတာရှင့်”

ညို့ထံ ခုနက ညို့သွားရှင်းထားရတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ရဲ့ ပြေစာ စာရွက် ထပ်ရောက်လာတာကို သက်က ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ဒီမှာ ကုန်ကျစရိတ်တွေပါ စိုက်ရှင်းပေးထားတယ် သိလား၊ ဒါပေမယ့် နေပါစေ၊ ဒါတွေတော့ ပြန်ရှင်းပေး မနေပါနဲ့တော့၊ ဒီကိုသာ လိုက်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့က ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အစ်မရဲ့ နံပါတ်လည်း ကျွန်မဖုန်းမှာ ပေါ်နေတာပဲ၊ နောက်တာတော့ မဟုတ်တန် ကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ”

သက်က ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကို၊ ဒီပြေစာတွေ ကိုရန်နိုင်ကို ဝင်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ပြီးရင် သွားစို့”

ကိုဝေမင်း လက်လှမ်းလိုက်တာကို ညှိက လှမ်းမပေးလိုက်ဘဲ ...

“ညှိပဲ သွားဝင်ပေးလိုက်မယ် ကိုဝေမင်း၊ ပြန်တော့မှာလည်း

နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

သုံးယောက်သား ညှိကို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ

စိုက်ကြည့်နေလိုက် ကြရကာ ညှိကတော့ အတွင်းခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်စိပွင့်နေတဲ့ သူ့အနားရပ်ရင်း ရင်ဘတ်ပေါ်ပြေစာ၊ စာရွက် တို့ကို လှမ်းတင်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်မ ပြန်လိုက်တော့မယ်၊ ရှင့်မိန်းမဆီလည်း သက် ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ”

“ဪ ... ပိုက်ဆံတွေ ရှင်းလိုက်ရတာ ပေါ့၊ ကိုယ် ပြန်”

“နေပစေပါ၊ ထားလိုက်ပါ၊ ရှင့်ကားတော့ ကျွန်မတို့ ပါကင်မှာ

ကျန်ခဲ့ပြီပေါ့၊ နောက်မှ အဆင်ပြေသလို ယူတော့”

ရန်နိုင်က ညှိကို မျက်ဝန်းများနှင့်သာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရှင်

အရက်တွေလည်း သိပ်မသောက်နဲ့လို့ ပြောရင် ကောင်းမလား၊ မကောင်းဘူးလား၊

အင်း ... မပြောတော့ပါဘူးလေ။ သူ့ ဘဝကို သူ ဘယ်လိုပဲ ဖြတ်သန်း ဖြတ်သန်း

ဘယ်လိုပဲ လျှောက်လှမ်း လျှောက်လှမ်း ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင် တာမို့လဲ။

“သွားပြီ”

ညှိက ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ဆက်၍ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

(၃)

“ညို”

ညိုက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ထံခပ်သွက်သွက် အပြေးတစ်ပိုင်း
လှမ်းလာနေတဲ့ မောင်မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ညို ဘယ်လဲ”

“ဒီကိုပဲ မောင်မောင်”

ညိုက လက်ထဲက ကတ္တီပါလေးထောင့်ပုံးလေးကို ပိုက်ကာ
အပြေးလေးနှင့် ဖြေလိုက်ပါသည်။ သူက ညို့ထက် အနည်းငယ် ငယ်ရွယ်ပေမယ့်
ညို့ကို “ညို” လို့ပဲ ခေါ်လေသည်။ ညို့နှင့် သက်တူရွယ်တူ သက်ကိုကျတော့ “မသက်”
လို့ ခေါ်ပြီးတော့။

“ညို တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း”

“လက်ထဲက ဘာထုပ်ကြီးလဲ၊ ပေးလေ ကျွန်တော်ကိုင်ခဲ့မယ်”

“ရတယ် မောင်မောင်”

“ပေးပါ၊ ဘာဘူးကြီးလဲ၊ ကိုင်ရခက်နေတာ”

“အဟင်း ဟင်း ... ဒါရွှေဘူးကြီး”

“အင်”

“ရွှေထည်တွေလေ၊ ညို့ဖောက်သည် ရွှေဆိုင်တွေဆီ သူတို့ရဲ့

အပ်ထည်တွေ လာပို့တာ မောင်မောင်ရဲ့”

“အားပါး ... ရွှေဘူးကြီးကိုး”

“ရွှေဘူးကြီးမို့ ပေးမကိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ညှိက ကိုင်နေကျပါ။
မောင်မောင်သာ ဒီဘူးကြီး ပိုက်လို့ လူပျိုလေး ရှိုးပဲ့နေမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဟား ဟား ... လူပျိုကြီးပါဗျာ၊ လူပျိုလေး မဟုတ်ပါဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရဲ့ ကားအဝင်လမ်းပေါ် တစ်ဆင့် ဗဟိုရုံကြီးဘက်သို့
နှစ်ယောက်အတူ ချိုးကွေ့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ပေးပါ ညှိ၊ ညှိ၊ ရွှေဘူးကြီးကို မပျောက်အောင် သယ်ပါမယ်”

ရယ်မြူးရိပ်ဖျဖျ သူ့စကားကြောင့် ညှိက ရွှင်ရွှင်သာသာ
ရယ်မောလိုက်မိကာ သူ့လက်ထဲ ရွှေထည်တွေ ထည့်ထားတဲ့ လေးထောင့်ကတ္တီပါဘူး
နက်ပြာကြီးကို ထည့်လိုက်ပါသည်။ တော်ကြာ ရွှေတွေမို့ အထိမခံဘူး
ထင်နေပါဦးမည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ညှိတို့က မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ချီပြီး ပန်းတိမ်လုပ်ကြတာလို့
မသက်ဆီက ကြားဖူးတယ်၊ ဆိုင်တော့ မဖွင့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဆိုင်မဖွင့်တော့ဘူး၊ ညှိအချိန်မပေးနိုင်လို့၊ မေမေ
ဒီမှာရှိတုန်းကတော့ ညှိတို့ ငယ်ငယ်က ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသေးတယ်၊ အခု
မေမေကလည်း ညှိ၊ ညှိမ မိသားစုနဲ့ စင်္ကာပူမှာနေတယ်၊ ရွှေဆိုင်
မဖွင့်တော့တာကြာပြီ၊ ပန်းတိမ်အလုပ်ကကျတော့လည်းလေ
ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတာနဲ့ ခုထိ ဆက်ဖွင့်ထားတယ်
...

ညှိတို့ ပန်းတိမ်က ဖောက်သည်ဆိုင်လည်း များတော့ ပစ္စည်းလုပ်ရတာ
လည်းများတယ်။ သူ့ဟာနဲ့သူ ဝင်ငွေလည်းကောင်းနေတော့

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေလည်းပဲ ကောင်းပါ တယ်လေဆိုပြီး ဆက်လုပ်နေရတယ်”

“ကောင်းပါတယ် ညိုရဲ့၊ ဆက်လုပ်ပါ၊ ရပ်မပစ်ပါနဲ့”

“အဒေါ်ဝမ်းကွဲ အပျိုကြီးတစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်ပေးနေတယ်၊ သူတို့မောင်နှမပေါ့၊ အဒေါ်ရယ် ဦးလေးရယ်၊ ဒါကြောင့် ညို ပန်းတိမ်ရုံကို အချိန်ပြည့်တော့ သွားထိုင်မနေရပါဘူး၊ ဆိုင်တွေက အပ်ရွှေသားတွေ ပို့ပေးတယ်၊ အထည်တွေပြီးရင် ညို လိုက်ပို့တယ်ပေါ့”

“ညိုတစ်ယောက်တည်း ရွှေဘူးကြီးတွေပိုက်ပြီး လျှောက်သွားနေတယ်ပေါ့”

“အဟင်း ဟင်း ... အင်းပေါ့”

“ဓားပြ လိုက်တိုက်ဦးမှပဲ”

“အဟင်း ဟင်း”

“ဟုတ်တယ် ညို၊ စိုးတောင်စိုးရိမ်တယ်၊ အဖော်လေး ဘာလေးပါရင် ကောင်းတာပေါ့၊ ရွှေတွေနဲ့ အန္တရာယ်များလိုက်တာ”

“ညိုကတော့ သွားလာ သယ်ပို့နေကျမို့လို့ ဘယ်လိုမှမနေပါဘူး”

“မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မတော်တဆ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ညို အက်ဆစ်ဒ်နဲ့ထိဖြစ်ရင် လမ်းသွားရင်း နေမကောင်းတွေ ဘာတွေဖြစ်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

“မောင်မောင် ပြောမှပဲ ရင်တောင်ထိတ်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ ညိုရဲ့၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူးလေ”

“အိမ်မှာ အရင်က တူတူနေတဲ့ ဒေါ်အိ ဆိုတာရှိတယ်၊ သူရှိရင်တော့

သူ့ကိုလည်း ဟိုခေါ်ဒီခေါ်ခေါ်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ အဖော်ရတာ ပေါ့၊ သူကလည်း အခု တောပြန်နေတယ်၊ ပြန်လာဖို့ မလွယ် သေးဘူး”

“ဟိုနွေက မသက်ပြောနေတာ ကြားတယ်လေ၊

လူတစ်ယောက်ရှာဖို့ဆိုတာ။ ညိုက တစ်ယောက်စာ အလုပ်လေးတွေ ကိုယ်တိုင်နိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် အဖော်အဖြစ် လူတစ်ယောက်တော့ အတူ ရှိသင့်တယ် ညိုရဲ့၊ အရေးပေါ်တစ်ခုခုဆိုရင် အဖော်ရှိတာက အားသာတာပေါ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ဒုက္ခရောက်မှာ ညိုရဲ့”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ညိုလည်း ဟိုနွေကတည်းက သက်ရဲ့စကားကို စဉ်းစားနေတာပါ၊ ဒေါ်အိက ညိုအိမ်မှာ နေခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုတော့ ညိုလည်း လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်နား သွားရှာရမလဲ၊ အဆက်အသွယ်တွေ မသိတော့တာနဲ့”

“ကျွန်တော်တောင် ဟိုနွေက မသက်ပြောတာ သတိရပြီး မေမေ့ကို မေးကြည့် ထားပေးသေး တယ်၊ မေမေက သူ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်တွေမှာ လူလိုရင် သူ့အဆက်အသွယ် ပွဲစားတွေဆီက ရှာပေးဖူးနေတာ သိနေလို့လေ၊ မေမေ့မှာ အဲသလို အဆက်အသွယ်တွေ ရှိတယ်၊ ခုလည်း ကျွန်တော် လိပ်စာတွေ တချို့ မေးထားတယ်၊ ညိုခေါ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ညိုက မောင်မောင့်ကို အပြုံးလေးနှင့် ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်မောင်ရယ်၊ ညိုလည်း ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ ညိုကို လိပ်စာပေးလိုက်လည်း ရပါတယ်၊ မောင်မောင် လိုက်ပို့နေမှာ အားနာပါတယ်”

“လိုက်မပို့နဲ့လို့ ငြင်းရမှာကိုသာ အားနာပါ ညိုရယ်”

“အဟင်း၊ မောင်မောင် ဈေးထဲ ဘယ်ကိုလာတာလဲ၊ ဘာဝယ်ဖို့ရှိလို့လဲ”

“တိုက်ပုံအပ်ဖို့ ညို၊ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားဖို့ရှိလို့၊ ဟိုးအရင်ရှိတဲ့ တစ်ထည်တည်းသော တိုက်ပုံဖြူက ဝါကျင့်ကျင့် ဖြစ်သလိုလို ကျုံ့သွားသလိုလို

စိတ်တိုင်းမကျတာနဲ့ တိုက်ပုံတစ်ထည် ချုပ်မလို့ပါ။ အနက်ရောင်ချုပ်မယ်၊ မေမေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သွားလို့ပြောတာနဲ့ လာခဲ့တာ”

“ဆိုင်သိလား”

“သေချာတော့ မသိဘူး”

“ညို့ သိတာ နှစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ ပြီးရင် ညို့ လိုက်ပြပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူး”

“မောင်မောင် ဒီဘက်ကွေ့၊ ရှေ့နားက ရွှေဆိုင်”

နှစ်ယောက်သား ညို့ဖောက်သည် ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီ
ရောက်လာကြပါသည်။

“မမကြည်”

“အေး ... ညို့ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ မမ မိတ်ဆွေက ချိန်းထားတဲ့
ရက်ချိန်းထက်စောပြီး မှားပြီး ရောက်လာတာ၊ ဥက္ကံက နေတောင် လာရတာ
ဆိုတော့ မရဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ရမှာ အားနာနေတာ၊ ပစ္စည်းတွေက နက်ဖြန်မှ
ရမှာမို့လို့၊ အဲဒါ ပြောရင်း အားနာတာနဲ့ ညို့ဆီတောင် ဖုန်းဆက် မေးတော့မလို့၊
ညို့ရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ပုလဲနဲ့ ခတ်ထားတဲ့ လည်ဆွဲရယ် လက်ကောက်ရယ်
ဝမ်းဆက်လေ၊ ပါတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပါပါတယ် မမကြည်ရဲ့”

“ကဲ ... အတော်ပဲ။ ညို့ ထိုင်လေ၊ ဟိုဘက်က ညို့နဲ့ ပါတဲ့အဖော်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ညို့ မိတ်ဆွေပါ”

“မောင်လေး ထိုင်ထိုင်၊ အဲဒီ ခုံမှာထိုင်၊ ဘာသောက်မလဲ”

“တော်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ နေပါစေ”

“အို ... ဘယ်က နေပါစေလဲ၊ အပူလား၊ အအေးလား”

ညိုက ဘေးကပတ်ကာ ဆိုင်ခုံပေါ်တက်ရင်း မောင်မောင့်ကို လှည့်ကြည့်လျက် ...

“မောင်မောင်က အအေးမသောက်ဘူးမို့လား၊ ကော်ဖီပဲလုပ်ပါ မမကြည်”

မောင်မောင်က သူ့ကို အကဲတခတ်ခတ် လုပ်နေတဲ့ ရွှေဆိုင်ရှင် မမကြည်ရဲ့ ပုံစံကို ရိပ်မိပါ သည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်လေးပဲ ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ ကတ္တီပါ ဘူးကြီးထဲက ပစ္စည်းတွေကို ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီး အိတ်ငယ်တွေနှင့် တစ်ခုချင်းထုတ် အော်ဒါစာအုပ် ဘောက်ချာစာရွက်တို့နှင့် တစ်ခုချင်း တိုက်စစ်၊ အလေးချိန် ပြန်ချိန်၊ စာရင်းသွင်းနဲ့ အတော်ကြာကြာ အလုပ်များနေတဲ့ မမကြည်နှင့် ညိုတို့က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် သိပ်အာရုံမပြုနိုင်။

ဝင်ချည်ထွက်ချည်နဲ့ ကြည့်ရှုနေကြတဲ့ ဈေးဝယ် တချို့ကိုတော့ မမကြည်ရဲ့ တူမ တစ်ယောက် က ပစ္စည်းထုတ်ပြ ဈေးပြောပြနှင့် ရောင်းနေပါသည်။ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သန်းရင်း မှန်ပုံးထဲက ပစ္စည်းတွေကို ငေးရင်းကျော်သွားတဲ့သူ ရပ်ကြည့်တဲ့သူ ဈေးမေးတဲ့သူတွေ ကြားထဲမှာ တစ်ယောက် သော အမျိုးသမီးဟာ မှန်ပုံးရှိုးကေ့စ်တွေကို ကြည့်လိုက် ဆိုင်ခုံပေါ်က ညိုကိုကြည့်လိုက် နှင့် အနည်းငယ် ဂနာမငြိမ်တာ မောင်မောင် သတိပြုမိ နေပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက စိန်ရွှေရတနာတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ဘဲ ညိုကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဆိုင်ရှေ့ ရပ်တန့်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဘေးက အကဲခတ်နေတဲ့ မောင်မောင်က ရိပ်မိသည်။ ခဏအကြာ မှာတော့ မမကြည်နှင့် ညိုတို့ရဲ့ စာရင်းရှင်းမှုတွေက ပြီးဆုံးသွားကာ မမကြည်က ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ ညိုက မောင်မောင့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အပြုံးနှင့် ...

“ပျင်းသွားပြီလား မောင်မောင်”

“မပျင်းပါဘူး ညှိရဲ့၊ စိတ်ဝင်စားနေတာပါ”

“မောင်မောင် ကော်ဖီသောက်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ သောက်လေ မောင်လေး၊ ကော်ဖီတောင် အေးလောက်ပြီ၊ အလုပ်တွေ များသွားတာ အားနာစရာကြီး၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ညှိ”

“ဪ ... မမကြည်၊ ခင်သက်ဝေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သက်ရဲ့ အမျိုးသားနဲ့ မောင်မောင် က သင်္ဘောတစ်လှိုင်းတည်းလေ၊ စင်္ကာပူအင်ဂျင်နီယာပါ၊ မောင်မောင် မမကြည်က ညှိနဲ့ စီးပွားဖက်ပဲပေါ့၊ အကြီးဆုံး ဖောက်သည်လေ ”

“မှတ်ထားနော် မောင်လေး၊ နောင်လည်း အမေတွေ ညီမတွေ ပစ္စည်း ဝယ်စရာရှိရင် လာအားပေး၊ ညှိက မမကြည် ညီမလိုပဲမို့လို့ ညှိမိတ်ဆွေလည်း မမကြည်မောင် ညီမတွေပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမကြည်”

“ကဲ ... မမကြည်၊ ဒီနေ့တော့ စကားကောင်းဖို့ အချိန် သိပ်မရလို့ ပြန်တော့မယ်”

“အေး ... အေး ... အပ်ထည်စာရင်း ပါပြီနော်”

“ဟုတ်၊ ပါပြီ”

ညှိက ဆိုင်ခုံပေါ်က ဆင်းလာ၍ မောင်မောင်လည်း ထိုင်ရာကထကာ ညှိ ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွားတဲ့ လမ်းသွယ်အတိုင်း နောက်က ပါလာပါသည်။

“ရွတ် ... ရွတ် ... ဒီမှာ အစ်မ”

“.....”

“ရွတ် ... မညှိ”

နောက်က ခေါ်သံ နှစ်ခွန်းဆင့်မှ ကိုယ့်ကို ခေါ်မှန်း သိကာ ညှိရော
မောင်မောင်ပါ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခုနက ရတနာတွေကြည့်လိုက်၊
ညှို့ကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီး။ မောင်မောင်က ညှို့ကို
ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဪ”

ညှို့က ခြောက်ကပ်ကပ် တစ်ချက် အသံပြုပြီး မျက်နှာလေးက
အရိပ်အရောင် ထူးခြား ပြောင်းလဲ သွားလေသည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မျက်နှာ
ပျက်တာတော့လည်း မဟုတ်ပေမယ့် မနှစ်မသက် စိတ်မပါ လက်မပါဆန်မှုကိုတော့
ညှို့မျက်နှာမှာ တွေ့ရသည်။

“အစ်မနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့၊ မဟုတ်ရင်တောင်
ဖုန်းဆက်တော့မလို့၊ ချိန်းဖို့လေ၊ ခုတော့ မတော်တဆ ဆုံလိုက်တာ အတော်ပဲ”

“ဪ ... အင်း ... ပြောလေ”

“ဟို ... ဒီက အစ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ရှောင်ပေးပါလား”

မောင်မောင်က အံ့သြသွားပြီး ညှို့ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ညှို့က
မျက်မောင်လေး ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါ တို့မိတ်ဆွေ လူကြီးလူကောင်းပါ၊ ရှောင်ပေးဖို့တွေ ဘာတွေ
ဆင်ဒီက နှင်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး”

“ဪ ... မသိဘူးလေ၊ ဆင်ဒီက ဟိုလူဒီလူရှေ့ အစ်မ
ပြောစေချင်ပုံမလားလို့ပါ”

“ဒီ မိတ်ဆွေ အပါအဝင် တခြား ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမှ မပြောစေချင်တဲ့
အကြောင်း ကိစ္စမျိုး တို့မှာ မရှိပါဘူး ဆင်ဒီ၊ လူမသိ သူမသိ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်
လူသိခံရမှာ ကြောက်ရ ရှက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှ တို့မှာမရှိတာ”

“ဒါဆိုလည်း စကားထိုင်ပြောဖို့ ဆိုင်တစ်ခုခု သွားမလား”

“ဆိုင်ထိုင်ပြောရလောက်အောင် တို့နဲ့ ဆင်ဒီကြားမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆွေးနွေးနေစရာ ကိစ္စမျိုးလည်း မရှိဘူးထင်တယ်၊ ပြောရမယ့် စကားက ရှည်လို့လား၊ အချိန်ကြာမယ့် အကြောင်းကိစ္စ ဆိုရင်တော့ ...”

ညိုက နာရီလေးတစ်ချက် ငုံကြည့်ရင်း ...

“အချိန်တော့ သိပ်မရဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုပဲ မိုးတိုးမတ်တတ် ပြောရမှာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဘာကိစ္စမို့လို့လဲ”

ဆင်ဒီက မျက်နှာအနည်းငယ် အေးစက်တင်းမာကာ ...

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုကြီး မူးလဲတာ”

“.....”

ဆင်ဒီက စကားခဏဖြတ်ပြီး ညို့ကို စူးစူးရဲရဲ မလွတ်တမ်းကြည့်ကာ

“အစ်မ အိမ်မှာဆို”

ညိုက ခဏငြိမ်သက် ဆွံ့အသွားပါသည်။ အဲဒီ နေ့က သက်ကလည်း လမ်းမှာမူးလဲတာလို့ပဲ ပြောလိုက်တာပဲ။ သူ့အတိအကျ သိနေတယ်ဆိုရင် ပြောမည့်သူဟာ ကိုရန်နိုင် ကိုယ်တိုင်က လွဲ၍ တခြားဘယ်သူမှ မရှိနိုင်။

“အဲဒါ ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

ဆင်ဒီ မျက်နှာက ခါးသက်သွားကာ ...

“ကိုကြီးက အစ်မအိမ် ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာရတာ လဲ”

ညိုက သဘောကျသလို တစ်မျိုးလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ဆင်ဒီ
မျက်နှာမူယာကို ရယ်ချင်သယောင်လည်း ရှိရင်း တစ်ပြိုင်နက်မှာ ဤသို့
အမေးခံရတာ ကို ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သလို အရိပ်အရောင်လေး ညို့မျက်နှာပေါ်
ပေါ်လာတာကို မောင်မောင်က ငေးကြည့်နေမိသည်။

“သူ ပြောစရာရှိလို့ လာတာပါ ဆင်ဒီ၊ ကိစ္စတခုခုရှိရင် သူလာတတ်တာ
မင်းလည်း သိတာပဲ၊ အရင်ကလည်း လာဖူးတာတွေ ရှိတာပဲ၊ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရင် လာတာတွေက ဘော်ဘီတို့ ဒေါ်လီတို့ ပြန်ရောက်နေတာမို့
လာတာမျိုးလေ၊ အခုက ကလေးတွေလည်း ရောက်နေတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး၊
ပြောစရာရှိလို့ လာတာဆိုရင် ဘာလာပြောတာလဲ၊ ဆင်ဒီကို ပြောပြပါ”

ညိုက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ကသိကအောက်
စိတ်ရှုပ်ရသော မျက်နှာလေးနှင့် ...

“အဲဒါ ကိုရန်နိုင်ကိုပဲ မင်းမေးလိုက်လို့ မရဘူးလား၊
ကိုယ့်လင်မယားချင်း မေးလိုက်ရင် ရသားနဲ့ တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ တကူးတက
လာမေးနေရတာ လဲ”

“ကိုကြီးက ဘော်ဘီ ဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်း သွားပြောတာလို့ပဲ
ပြောတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ ထပ်လာမေးနေသေးတာလဲ ဆင်ဒီ”

“ဆင်ဒီ မယုံလို့”

ဆင်ဒီကို မျက်ခုံးလေး ညို့ညို့နှင့် စိုက်ငေးကြည့်နေတဲ့ ညို့
အမူအရာလေးကို မောင်မောင်က စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ သူဟာ ညို့ရဲ့
အတွင်းရေးစကားမျိုးတွေ ကြားသိရလောက်ဖို့အတွက် ဆိုရင် နည်းနည်း
ရင်းနှီးမှုလိုအပ် စိမ်းသက်နေသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ ဘေးမှာ ရပ်နေရတာ ကို

အားတုံ အားနာ ဖြစ်လာမိလေသည်။

“ကျွန်တော် ဟိုထိပ်က Handicraft ဆိုင်လေးက စောင့်နေမယ်နော် ညို”

ညိုက စူးစူးလေး လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... မလိုပါဘူး မောင်မောင်၊ ညိုနဲ့ ပြီးမှ သွားကြည့်ပါ”

ညိုမျက်ဝန်းထဲမှာ အားငယ်သလို အရိပ်အယောင်လေးလည်း
တွေ့လိုက်ရတာ မို့ မောင်မောင် က ခေါင်းသွက်သွက် ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... အင်း၊ ပြီးမှ သွားကြည့်မယ်”

ညိုက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် ...

“တို့မှာ တခြားပြောစရာ စကားမရှိတော့ဘူး ဆင်ဒီ”

“ဘော်ဘီ ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတာ လှမ်းပြောဖို့အတွက်
အိမ်တိုင်ရာရောက် ရောက်လာဖို့ လိုလား၊ အစ်မဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရင်း
ပြောလိုက်ရင် ရတာ ပဲ မဟုတ်လား၊ အိမ်ကိုလာတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်မှာ
သူကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် ရှိတယ်လေ၊ အခုက ကလေးတွေ
မှ မရှိတာ”

“.....”

“တခြား အကြောင်းအရာ တစ်ခုခု ရှိသေးရင် ဆင်ဒီ သိချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... တခြားအကြောင်းအရာ မရှိဘူး”

ဆင်ဒီမျက်နှာက စူးစူးဝါးဝါး ခါးခါးသီးသီး နီမြန်းလာကာ ...

“တခြား အကြောင်းမရှိရင် ဒီစကားပြောဖို့အတွက် သူ အစ်မအိမ်အထိ
ရောက်လာစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး၊ ဆင်ဒီ ပြဿနာရှာပြီး ပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မက ညို့ညို့ညို့ အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဘေးလူအမျိုးသမီး တစ်ယောက်

အနေနဲ့ပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ခါတိုင်း ဆက်ဆံသွားလာ နေကျ ထုံးစံပုံစံနဲ့ ပြန်ယှဉ်ပြီး အစ်မ အမှန်အတိုင်း ပြောကြည့်ပါ။ ဒီအကြောင်းပဲ ပြောဖို့မှန်ရင် ဖုန်းပဲဆက်လို့ မရဘူးလား ”

ညိုက နှစ်ချက် သုံးချက် ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုကြီးက ဘာလို့ အိမ်အထိ ရောက်လာတာလဲ”

ရော ...။ ခက်ပါ ပေါ့လား ဆင်ဒီရယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ငါ့ဆီလာပြီး သုတေသန ပြုနေရမယ့် ကိစ္စမို့လို့လား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်မှာတင် ပြီးပြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟုတ်တယ်။ ဒါလေး ပြောဖို့နဲ့များ အိမ်လာစရာလိုလား၊ ဖုန်းပဲ ဆက်လိုက်ရောပေါ့လို့၊ ညိုကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲ တွေးခဲ့ မိတာပဲ။

တခြားလည်း ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ ပြောတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ သား ဖုန်းဆက်တာ ခရီးသွားချင်တာ လေးပဲ ပြောဖို့ သူ အိမ်အထိ ဘာကြောင့် ရောက်လာခဲ့တာလဲ ဆိုတာကို သူ့ကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ ဆေးရုံကားပေါ် တစ်လျှောက်လုံးရော၊ ဆေးရုံ ရောက်တဲ့ထိရော တနဲ့နဲ့ စဉ်းစားလာခဲ့မိတာပဲ။

ဘာအဖြေမှ မရဘူးလို့သာ ပြောရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် မဖြစ်မနေ ကောက်ချက်တစ်ခု ချရမယ် ဆိုရင်တော့ ဖုန်းမဆက်ဘဲ လူကိုယ်တိုင်လာခြင်းဟာ လူချင်းတွေ့ချင်လို့ကလွဲပြီး တခြား အဖြေ ထုတ်စရာ ဘာမှ မရှိဘူးလေ။ ဒီစကားမျိုး အဖြေပေးလို့ ရမှာမို့လို့လား။

မောင်မောင်သည် ငြိမ်တွေနေတဲ့ ညို့ကို ငဲ့ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဘဲ ရင်ထဲကပင် အောင့်ကျိန်း လာသည်။ ရှေ့က မိန်းမကိုလည်း အတော် အမြင်ကတ်လာပါသည်။ အဖြေမရနိုင်တဲ့ ပြဿနာမေးခွန်းမျိုး ဘာအတွက်များ လာမေးနေသလဲ။ တကယ်ဆို သူ့အနေအထားက ညိုနှင့် လမ်းမှာ အမှတ်တမဲ့ ဆုံရင်တောင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အေဝေးက ချိုးကွေ့ ရှောင်ဖယ်ရမည့်

အနေအထား မဟုတ်ဘူးလား။

သူက မျက်နှာအောက်ချ အားငယ်ရသည့် အနေအထားမှာ သူက ကြားကြားဝင့်ဝင့် စင်ပေါ်မှာ တင့်သလိုဖြစ်နေပြီး၊ ညိုက ကုပ်ချီချီနှင့်။ ပြောင်းပြန်။

ပုံစံချင်း ယှဉ်ကြည့်လိုက်တာနှင့် သိက္ခာနှင့် အရှက်အကြောက်ကို တန်ဖိုးထားမည့်ရုပ်နှင့် ဂရု မစိုက်မည့်ရုပ် အသိသာ အကွာခြားကြီးပင်။ ဘာကိုမဆို ပြောရဲဆိုရဲနှင့် စွာလည်းစွာမည့် ရုပ်ရည် ဟန်ပန်က ဟိုအမျိုးသမီး မျက်နှာမှာ စူးစူးရဲရဲ။

“ပြောလေ ... အစ်မ အိမ်ကို သူက ဘာလို့ ရောက်လာရတာ လဲ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျ”

မောင်မောင်က လွှတ်ခနဲ စကားစလိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ...

“သူ ဘာကြောင့်လာလဲ သူပဲသိမှာပေါ့၊ ညိုက သိစရာရှိလို့လား၊ ခင်းဗျားမေးခွန်းတွေက လူ တစ်ဖက်သားကို သက်သက် ဒုက္ခပေးရာ ကျနေပြီ”

ဆင်ဒီက မောင်မောင့်ကို ဆက်ခနဲ ရန်လိုစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်က ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လိုပတ်သတ်မှုမျိုးနဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိနေလို့လဲ”

“ပြောရေး ဆိုခွင့် ရှိတာ မရှိတာတွေ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ဘေးကနေ အမြင်မတော် အကြားမတော တော့လို့ ဝင်ပါတာ၊ ခင်ဗျားက ညို့ကို လေသံမာမာနဲ့ ငေါက်ငမ်း မေးပိုင်ခွင့် ဘာမှ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျား မကျေနပ်တဲ့ ကိစ္စကို ခင်ဗျား ယောက်ျားနဲ့ပဲ ပြီးအောင် ဖြေရှင်းရင် ကောင်းမယ်”

ဆင်ဒီက ဒေါသတကြီးပုံစံနှင့်

“ရှင်ကရော ခုလို ဝင်ပြောပိုင်ခွင့် ရှိလို့လား၊ သူ့ကို မေးရတာ က ရှင်းရှင်းလေး၊ ကျွန်မ ယောက်ျားက ဘယ်လောက်ပဲ လာပါစေဦး သူတံခါး

ဖွင့်မပေးရင် သူ့အိမ်ထဲ ရောက်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး”

“ဟား”

မောင်မောင်က ခေါင်းမော့လှန်ကာ တစ်ချက် နှစ်ချက် ရယ်ရင်း ...

“ခင်ဗျား အတော်ရယ်ရတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ၊ သူများပြောတာဆိုရင် ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားလို အမျိုးသမီးက ညို့ကို ဒီစကားမျိုး ပြောစရာလား”

“ဘာပြောတယ်”

“သူ့ အိမ်ရောက်လာတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူ့တစ်ယောက်တည်း သဘောဆန္ဒနဲ့ တံခါးဖွင့်ပေး ပိုင်ခွင့် ညို့မှာ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဘယ်ပုံစံနဲ့မဆို ညို့စိတ်တိုင်းကျ ဆန္ဒရှိသလို သူပြုမူ ဆက်ဆံလိမ့်မယ်၊ ဒါကို ဘယ်သူမှ တားပိုင်ခွင့် ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ ဦးရန်နိုင်ကို တံခါးဖွင့် ပေးချင် ဖွင့်ပေးမယ်၊ တံခါးဖွင့်ပေးတာထက် ပိုတဲ့ လက်ခံမှုမျိုးလည်း ဆက်ဆံရင် ဆက်ဆံမယ်၊ ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ကိုယ့်တာ ကိုယ်လုံအောင် ကြိုးစား၊ ညို့ကို ဒီကိစ္စမျိုး နောင် ဘယ်တော့မှ ရန်လာမတွေ့ပါနဲ့၊ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောတာ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေ ... ဒါပဲ၊ ညို့ ... လာ၊ သွားစို့”

မောင်မောင်သည် တဒေါက်ဒေါက် ပြောချကာ စကားလည်းဆုံး၊ ညို့လက်ကို ဖျက်ခနဲဆွဲကာ ဟို အမျိုးသမီးရှေ့မှောက်မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာပါသည်။

“မောင်မောင်”

“ညို့ ဘာမှမပြောနဲ့”

“တော် ... တော်ကြာ ... သူက အထင်လွဲ ...”

“ဟား ဟား ...၊ လွဲစမ်းပစေပေါ့၊ ညို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြောက်တတ်ရတာ လဲ၊ ဒီမိန်းမ ကို ဘာငဲ့ညှာစရာ ရှိနေတာလဲ၊ ကျွတ် ...

အသည်းယားလွန်းလို့ ဖျစ်ညှစ် ပစ်မိတော့မှာပဲ ညှိရာ”

အင် ...။

သူ အသည်းယားတာကလည်း ဖျစ်ညှစ်ပစ်မိမည် ဆိုပါလား။ ညှိမှာ တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ရှေ့ ကိုတောင် စကားမဆက်နိုင်အောင် တစ်ချက်တည်း နှုတ်ပိတ်သွားရပါသည်။ မောင်မောင် ဆွဲခေါ်ရာ ခြေလှမ်းကျဲနောက် တောက်တောက် တောက်တောက်လေး လိုက်ပါ သွားရတာ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ညှစ် ကိုင်ထားခံရသည့် အတွက်လည်း ကသိကအောက် ရှက်လန့် အနေခက်နေပါသည်။

ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ...

“မောင်မောင် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရအောင်”

“ဆောရီး ညှိ”

ညှိက လက်ဖျားလေးကို မသိမသာလေး ရုန်းထွက်၍ မောင်မောင်ကလည်း လွှတ်ပေး လိုက်ပါသည်။

“ဆော ရီးနော် ညှိ၊ မဆိုင်ဘဲ ဝင်ပြောမိတာရော၊ ညှိကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်မိတာရော၊ မြင်ရတာ ကြားရတာ အချိုးက မပြေဘူးဗျာ၊ ဒီမိန်းမက ညှိမျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့ရမယ့် မိန်းမပါဗျ၊ ညှိက စင်ပေါ်က အထက်စီးပါ ညှိရာ၊ ညှိက အားနာနေတာလား ကြောက်နေတာလားဗျာ၊ အမြင်ကို မတော်ဘူး၊ တကယ်ပဲ”

ညှိက တလုပ်လုပ် တုန်ယင်ဝမ်းနည်းသော ခံစားချက်လေးကို သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ် ဖြေဖျောက်ရင်း အသံတုန်လေးနှင့် တိုးတိုးပြောမိသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စင်ပေါ်က အထက်စီးကလို့ မထင်မိဘူး၊ ကလေးတုန်းက ကိုယ့်ကို အနိုင် ကျင့်ပြီး ကိုယ့်ကစားစရာ လုယူသွားတဲ့သူကို

ငယ်ကြောက် ဖြစ်နေသလိုမျိုးပဲ ခံစားရတယ် မောင်မောင်ရယ်”

*

(၄)

ရန်နိုင်က ဘေစင်မှာ လက်ဆေး၊ ဂျူတီကုတ်ကိုချွတ် မတ်တပ်ချိတ်စင်
လေးမှာချိတ်၊ သူ့ သီးသန့်ခန်းထဲ ဝင်သွားကာ ဆေးခန်းသုံး ပိုးသတ်ထားတဲ့
ကွင်းထိုးဖိနပ်ကို အိမ်က စီးလာတဲ့ ရှူးစုံနှင့် လဲစီးနေဆဲ တံခါးခေါက်သံ
ပေါ်လာတာမို့ ...

“Come in”

တံခါးဖွင့်ဟကာ သူ့ရဲ့ ဆေးခန်းအကူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဝင်လာပြီး ...

“ဆရာ ... မဆင်ဒီ လာပါတယ်”

“အင်း”

ရန်နိုင်စိတ်တွေ နောက်ကျသွားရပါသည်။

“ဆရာ ပြီးတော့မှာပါလို့တော့ ပြောထားပါတယ်”

ဆင်ဒီဟာ အတွင်းခန်းတွေထဲအထိတော့ စွတ်ရွတ် ဝင်မလာ။ သူ
မကြိုက်တာသိ၍ ဆေးခန်း ရောက်လျှင် လူနာတွေ စောင့်တဲ့ Hall မဟုတ်သည့်
သီးသန့် ဧည့်ခန်းလေးမှာပဲ ထိုင်စောင့်သည်။ သူခေါ်မှ စမ်းသပ်ခန်းတွေကို
ကျော်ဖြတ်ကာ အတွင်းသီးသန့်ခန်းထဲထိ ဝင်လာတတ်ပါသည်။

“အင်း ... လွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏတွင် ဆင်ဒီ ဝင်လာပါသည်။
မင်းသမီးရှုံးအောင် ဝတ်စားဆင်ပြင် ထားသော ဆင်ဒီကို သူတစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ကာ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲကိုသာ သိမ်းစရာရှိတာ
ကောက်ထည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ကိုကြီး”

“အင်း”

“ပြီးသွားပြီလား”

“အင်း ... ပြီးပြီ”

“ပြန်တော့မှာလား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဆင်ဒီနဲ့ လူနာသတင်းမေး လိုက်ခဲ့လေ”

“ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ကိုကြီးကလည်း၊ ကေသီ ကလေးမွေးနေပါတယ်ဆို၊
ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ပြောနေတာကို”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒီ တစ်နေ့ကပဲ မင်း သွားပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ကိုကြီးကလည်း၊ ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်တော့ နေရမှာ ကိုယ့်ညီမ
ကလေးမွေးတာ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခေါက်တည်း
သွားရမယ်လို့မှ မရှိတာ၊ ကိုကြီးလည်း လိုက်ခဲ့ဦးပေါ့”

“အာ ... ကိုယ် မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ”

ထုံးစံအတိုင်း ဆင်ဒီ နှုတ်ခမ်းက ရှေ့ကို ထော်ထွက်လာကာ ...

“ကိုကြီးက တကယ်ပဲ၊ ဆင်ဒီ အမျိုးတွေ ကိစ္စဆိုရင်”

“တော်တော့ ဆင်ဒီရာ၊ ကိုယ် ပင်ပန်းနေတယ်၊ ကိုယ် ဒီနေ့ လူနာ နှစ်ဆယ်ကျော် ကြည့်ထားတယ်၊ အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ မင်းအမျိုးတွေ ကိစ္စကို မလုပ်ချင်ဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာတွေ အပြစ်တင်ရအောင် ငါ့အမျိုးတွေကိစ္စရော ငါက စိတ်ဝင်တစား လုံးပန်းနေလို့လား”

“ဒါတော့ မိဘက မရှိတော့ဘူးလေ၊ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက နိုင်ငံခြားမှာကိုး”

“ဒါပေမယ့် အဒေါ်ဦးလေးတို့ ဝမ်းကွဲတို့ ရှိတာပဲ၊ ကိုယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝင်ထွက်တာ တွေ့ဖူးလို့လား၊ ကိုယ် ဒီလိုပဲ နေတတ်တာပဲ ဆင်ဒီ”

“ခုဟာက ကျန်းမာရေး ကိစ္စလေ၊ ဆင်ဒီ ယောက်ျားက လူနာတောင် သတင်းလာမမေးတာ အမျိုးတွေရှေ့မှာ ဘယ်လို မျက်နှာနဲ့ နေရမလဲ”

“မင်း နေချင်တဲ့ မျက်နှာနဲ့နေ၊ အခုဟာကလည်း နာရေး ဖျားရေး ကျန်းမာရေး ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ကလေးမွေးတာပဲ၊ အချိန်တန် ဆေးရုံက ဆင်းရမှာ၊ ဘာစိတ်ပူစရာ အသက်လုစရာ ရှိလို့လဲ၊ ခယ်မ ကလေးမွေးတာ ခဲအို လာမကြည့်လို့လည်း ဘယ်သူမှ အတင်းမပြောပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် အနားယူတော့မှာ”

ဆင်ဒီက ရန်နိုင်ကို မကျေမချမ်း ကြည့်နေသော်လည်း ဘာမှတော့ ထပ်မပြောတော့။ ရန်နိုင် လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိပြီးသားဖြစ်သည်။

“ခု ... ဒါက ဘယ်လဲ”

“ပိုင်စိုး တို့နဲ့ ချိန်းထားတယ်”

“သောက်မှာပေါ့”

ရန်နိုင်က ဆင်ဒီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေစရာ လိုသေးလား ဆင်ဒီရာ၊ ကဲ ... မင်း ပိုက်ဆံယူချင်လို့ ဝင်လာတာ မဟုတ်လား၊ ပြော ... ဘယ်လောက်လဲ”

ဆင်ဒီက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နှင့် ...

“နှစ်သိန်းပဲပေး”

“နှစ်သိန်းပဲ ! ဟုတ်လား၊ နှစ်သိန်းပဲ မို့လို့ ကျေးဇူးပါပဲ”

ရန်နိုင်က အံ့ဆွဲဖွင့်ကာ ခုနကပဲ ညနေခြောက်နာရီအတိ ချုပ်နေကျ စာရင်းနှင့် ငွေကိုင် ဒေါ်ဥမ္မာ လာအပ်သွားသော ပိုက်ဆံထပ်မှ နှစ်သိန်း ဆွဲယူပြီး ဆင်ဒီရှေ့ ချပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ၂၀ ရက်နေ့၊ မင်းယူတာ ဒါပါနဲ့ဆို ရှစ်သိန်းရှိပြီ ဆင်ဒီ၊ ဒီလအဖို့တော့ လကုန်ထိ ဒီငွေနဲ့ပဲ ချွေတာသုံးရင် ကောင်းမယ်၊ ကိုယ် ဆေးခန်းသုံး ပစ္စည်းအသစ်တွေ မှာထားတာရှိတယ်၊ နောက်လဆန်း ငွေချေရမယ်၊ ငွေက ဝင်သလောက် အဖတ်မတင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ နည်းနည်း ချွေတာလိုက်ပါဦး”

ရန်နိုင်သည် ဆင်ဒီနှင့် လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လလောက်အထိ ဆေးခန်းရဲ့ ပုံမှန် ဝင်ငွေအားလုံး ကိုင်ဖို့ သူ့လက်သူ့ခြေ အပ်လိုက်တာပါ။ ခြောက်လအကြာမှာတော့ ဆင်ဒီဟာ အိမ်ထောင်စု တစ်စုရဲ့ ဝင်ငွေထွက်ငွေ လည်ပတ်မှုကို စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲနိုင်စွမ်း မရှိဘူးဆိုတာ သိရသည်။

တရဟော ဝင်ငွေကောင်းလှတဲ့ သူ့ဆေးခန်းမှ ရငွေတို့ ခြောက်လလုံး တစ်ပြားမှ အဖတ်မတင်။ စနစ်တကျနှင့် ဖောဖော သီသီ သုံးလျှင်ပင် ဝင်ငွေရဲ့ တစ်ဝက်ကျော်ဟာ လစဉ် စုဆောင်းနိုင်နေကျ။ ညှိနှင့် တုန်းကဆိုလျှင် ဝင်ငွေရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံကျော်ကို လစဉ် စုဖြစ်နိုင်ခဲ့တာ။

ဒီတော့ ငွေကို သူ ပြန်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။ အိမ်မှာ အတူခေါ်ထားတဲ့ တပည့် လင်မယားကို တစ်လအတွက် အသုံးစရိတ်ကို စာရင်းရှင်းတမ်းနှင့်တကွ သူ့ထံမှ တိုက်ရိုက် ပေးလိုက်ပြီး ဆင်ဒီ ကိုတော့ သူ “ဝယ်ခြမ်း သုံးစွဲချင်သမျှ မုန့်ဖိုးအားလုံး စိတ်ကြိုက်တောင်း” လို့ စီစဉ်လိုက်ရသည်။

ခုဆိုရင် ဆင်ဒီ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ တစ်လ အဝတ်အစား ဝယ်ခြမ်းစရိတ်၊ အလှပြင် စရိတ်ဟာ ရှစ်သိန်းနှင့် ဆယ်သိန်းကြားပင်။ သားသား

ကိစ္စဝိစ္စ ကုန်ကျတာတွေက သတ်သတ်၊ မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်ဗာဟီရ စရိတ်က သတ်သတ်၊ တခြားဝေယျာဝစ္စ ရှိရှိသမျှ သူ့ထံကနေပဲ တိုက်ရိုက် ပေးချေ သုံးစွဲနေတာပါ။ တပည့် ဖိုးဆောင်းတို့ လင်မယားကလည်း တော်ကြရှာပါသည်။

“ပိုက်ဆံ အကုန်အကျများလို့ ချွေတာရမယ်ဆိုရင် ဆင်ဒီ တစ်ယောက်ပဲ ချွေတာရမှာလား။”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ရန်စွာလိုက်တဲ့ ဆင်ဒီကို ရန်နိုင်က စိုက်လို့သာ ကြည့်နေလိုက်မိပြီး မာမာ ကျောကျော ပြန်မပြောလို၍ နှုတ်ကို ပိတ်နေလိုက် ပါသည်။

“ရှင် ရှာသမျှ ငွေအားလုံး ဆင်ဒီ တစ်ယောက်တည်း သုံးနေတာမို့လို့လား။”

“ကိုယ် အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပြောမိလို့လား။”

“ထစ်ခနဲရှိ ချွေတာပါ ချွေတာပါနဲ့ လူကို မသထားဖြစ်နေတာ အရမ်းမုန်းတာပဲ၊ ရှင့်ဟာ ရှင် တခြားကိစ္စတွေ ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုသုံးပြီး ငွေယိုပေါက်တွေ ဘယ်လိုရှိနေလဲ၊ ဆင်ဒီက သိရတာ မဟုတ်တော့ ဘာပြန်ပြောနိုင်မှာလဲ၊ လုံးဝ မတရားဘူး။”

“ကိုယ် ဘာမတရားလို့လဲ ဆင်ဒီ၊ မင်းဝယ်ချင်တာ သုံးချင်တာကို ဘယ်တုန်းက ထုတ်မပေး ခဲ့လို့လဲ၊ အမြဲပေးနေကျပဲလေ”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ စေတနာ ရှောရှောရှူရှူနဲ့ မပေးဘူးလေ၊ ချွေတာပါဆိုတာက အရင်ပဲ”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောရတာ ပေါ့ကွာ၊ ပြောရရင် အိမ်ရဲ့ ဗာဟီရ အသုံးစရိတ်လည်း မင်းမုန့်ဖိုးလောက် မကုန်ပါဘူး၊ ငါ့မုန့်ဖိုးလည်း မင်းမုန့်ဖိုးလောက် မကုန်ပါဘူး။”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မုန့်ဖိုးက ရှင့်သားတွေ သမီးတွေ ကျောင်း
စရိတ်လောက် မကုန်ပါဘူး”

ရန်နိုင် မျက်နှာက ပျက်သွားရပါသည်။ ရင်ထဲ ခုသွားတာမို့ လေသံကို
ပို့ပြီး လျှော့ချကာ ...

“ဒါကတော့ ငါအဖေတစ်ယောက်လေ၊ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားသမီး
ပညာတတ်ဖို့ ကိုယ် တာဝန် ယူရမှာပဲလေ”

“ပညာက အိုဗာဆီးမှာ သင်မှလား၊ နည်းတဲ့စရိတ်လား”

“ဆင်ဒီ”

“ရှင် သုံးစွဲတာကို ထိခိုက်ပြောတော့ ရှင်မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား
ကိုကြီး၊ ကျွန်မကို ပြောရင်လည်း ဒီလိုပဲ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာပေါ့”

“ဒီ ကိစ္စအတွက် မင်း ဘာမှ မပြောရင် ကောင်းမယ် ဆင်ဒီ၊ ငါ
ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ငါဟာ ဒီအိမ်ထောင် ဒီမိသားစုအပေါ် သစ္စာဖောက်သွားတဲ့
ဖခင်တစ်ယောက်၊ ဒီလောက် လုပ်ပေး ရတာ လည်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့အပြစ်တွေ
ကျေတယ်လို့ မမှတ်နိုင်သေးဘူး ဆင်ဒီ”

“ရှင်ကိုက သည်းလွန်းအားကြီးနေတာ၊ အင်းပေါ့လေ
ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်၊ သားသား ကြီးလာတော့ ရှင်ဘယ်မှာ စာသင်မလဲဆိုတာ၊
နောက် နှစ်နှစ်ဆို ကျောင်းထားရပြီပဲ”

ဆင်ဒီရဲ့ ခန်းခနဲ့ ရိသဲ့သဲ့ လေသံက ရန်နိုင်စိတ်တွေကို တရိရိ
ဆွနေသော်လည်း ရန်နိုင်က တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ကိုလျှော့ ချထားကာ ...

“ငါးနှစ်သားကို စင်္ကာပူမှာ ကျောင်းသွားထားရမှ ဆိုရင်လည်း
မင်းသဘောပဲ ဆင်ဒီ”

“ထားသင့်ရင် ထားရမှာပဲ၊ ကိုယ့်သားကျမှ အခွင့်အရေး နိမ့်ကျ

မခံနိုင်ဘူး”

ရန်နိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ...

“ကဲ ... မင်း ဆေးရုံ သွားမလို့ဆို သွားလေ”

“အခုမကြာခင် ရှင့်သားနဲ့ သမီးက ပြန်လာဦးမယ်၊ ရှင့် သားမွေးနေ့က ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ ကျရင် ကျွန်မသိတောင် မသိလိုက်ရတဲ့ အထူးအစီအစဉ်တွေက ရှိသေးတာ၊ ရှင့်ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကို ဘယ်လောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရတာ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း ကိုမှ ကွက်ပြီး သုံးဖြုန်းပစ်နေသလို စွပ်စွဲမနေနဲ့”

“ကျွတ် ... အဲဒီ ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ရှင်းရ လင်းရ ရန်ဖြစ်ရမှာမျိုးကို ငါ ရှက်တယ် ဆင်ဒီ။ မင်း တော်ပါတော့”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ စကားကြုံကြိုက်တုန်း ပြောရဦးမယ်၊ ရှင့်ဆေးခန်းရဲ့ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေ စာရင်းကို လတိုင်း ဆင်ဒီ လိုချင်တယ် ကိုကြီး၊ ကိုယ့် ယောက်ျားရဲ့ ငွေ အဝင်အထွက်၊ ကိုယ့် ယောက်ျားမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် စုမိလဲ၊ ဘာတွေ ဘယ်လောက် သုံးပစ်နေလဲ ကျွန်မ သိချင်တယ်”

ရန်နိုင်သည် သွေးတိုးလာသလို နားထင်တစ်ဖက်ဆီမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်တိုးစ ပြုလာသည်။

လက်ပိုက်ကာ စားပွဲကို မှီရပ်ရင်း ဆင်ဒီကို စိုက်ကြည့်နေမိကာ ...

“အိမ် စရိတ်နဲ့ ကိုယ့်အသေးသုံးကလွဲရင် သားတို့ ကျောင်းလခပဲ ကိုယ်သုံးတာပါ ဆင်ဒီ၊ ဒါလည်း လစဉ်ပေးရတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်နှစ်မှာ နှစ်ရစ်ခွဲပြီး ...”

“အို ... လစဉ်ပဲ ပေးပေး၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ ပေးပေး၊ နှစ်ရစ် ခွဲပေးပေး ဘယ်လို ပေးပေး လျှောက်ပြော မေနေပါနဲ့၊ ဒီငွေက ဒီငွေပဲ”

“ကျွတ် ... ကဲ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“မအော်ပါနဲ့”

“ဘယ်သူက စိတ်ရှည်တော့မှာလဲ၊ မင်းကို စယူကတည်းက မယားစရိတ်တော့ ပြန်မထောက် ပါဘူး၊ ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်တော့ ထောက်မယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြ ထားပြီးသား၊ မင်းဘက်ကို ညှိုးငယ်စေပြီး ဟိုဘက်ကိုချည်း ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အဲဒီ လို နှိုင်းယှဉ်တွက်မှာ ပြောမှာတွေ မကြားချင်လို့ပဲ မင်းဘာလုပ်လုပ် ဘာသုံးသုံး ဘယ်သူပေးပေး ငါ ဘာမှ မစစ်မဆေး မမေး မမြန်းခဲ့တာ ...

မင်း ဒါတောင်မှ ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်နိုင်တယ် မရှိဘူး၊ ဒီငွေ ကိစ္စ တစ်ချိန်လုံး ပွစိပွစိ လုပ်နေတာပဲ။ မင်းလို လိုက်ယှဉ်နေကြ ကြေးဆိုရင် ညှိ နဲ့ ငါ ဆယ့်သုံးနှစ် ပေါင်းလာတာ မင်းလို ညှိ မသုံးခဲ့ရဘူး၊ သုံးနိုင်လည်းပဲ မသုံးခဲ့ဘူး၊ အလုံးလိုက် အခဲလိုက် စုမိခဲ့တယ်၊ စားစရိတ်၊ အိမ်စရိတ် ခုနဲ့ ယှဉ်ရင် ဘာမှ မရှိဘူး၊ သူ တစ်ကိုယ်ရည်ဆို ဘာမှ သိပ်သုံးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ... အဲသလို လာမယှဉ်နဲ့”

ဆင်ဒီက ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ကုန်းအော်လိုက်တာပင်။

“ဆင်ဒီကို သူနဲ့ လာမယှဉ်နဲ့”

“မင်းက စပြီး ယှဉ်နေ တွက်နေတာ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်က စားဝတ်နေရေးစရိတ်၊ ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ အခုနဲ့ ယှဉ်ပြောစရာလား”

“စားဝတ်နေရေး စရိတ် နည်းသလို ငါ့ဝင်ငွေလည်း ခုနဲ့ မယှဉ်နိုင်အောင် နည်းခဲ့တာပဲ၊ အခု စားစရိတ်နဲ့ အခုဝင်ငွေနဲ့လည်း ဒီလောက် ဒီလောက်ပဲ၊ ငါပြောနေတာက မင်းက ဘယ်လောက် အခွင့်အရေး ရရ မရောင့်ရဲနိုင်တာကို

ပြောနေတာ၊ ကလေးကျောင်းစရိတ်ကိုလည်း ဖွင့်ပြောပြီး သဘောတူညီမှု ယူပြီးသားကို ဒါပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ မျက်စောင်းထိုးနေတယ်၊ ကျောင်းစရိတ်ကြီးတယ် မှန်တယ်၊ ငါရှာနိုင်တယ်လေ ပြီးပြီပေါ့၊ ငါ့အလုပ်အကိုင် ငါဝင်ငွေ မကောင်းရင်လည်း ငါက ဇွတ် ထောက်ပံ့နေပါမလား”

“သူတို့ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရင် ရှင် ခုလို ခါးခါးသီးသီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာတာကိုလည်း မုန်းတယ်၊ နားလည်လား၊ ဆတ်ဆတ်ထိကို မခံနိုင်ဘူး၊ အဲသလို သည်းလွန်း နေတာကို အမြင်ပိုကတ်တာ သိရဲ့လား”

ရန်နိုင်က ဆင်ဒီကို ကျောခိုင်း၍ စားပွဲမှာ လက်နှစ်ဖက် ထောက်ကာ ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တကယ်ပဲ တုန်ယင်နေပါသည်။ ဒီကိစ္စပြောရင် ဒေါသတကြီး သူ ဖြစ်မိတာလည်း မှန်ပေမယ့် ဆင်ဒီကလည်း ဒီကိစ္စကိုပဲ အမြဲ ပြဿနာလုပ်ကာ မရိုးနိုင်အောင် ထည့်ပြောနေတာလေ။

ဘော်ဘီနှင့် ဒေါ်လီရဲ့ ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့ပေးနေတာကို လုံးဝမကျေနပ်နိုင်တာကို သူ နည်းလည်နေပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖို့ကတော့ သူပေးချင်သည်။ သူ တာဝန်လို့လည်း ခံယူသည်။ သားနဲ့ သမီးအပေါ် ဖခင်မေတ္တာလည်း အနီးကပ် မပေးနိုင်၊ ဖခင်ရင်ငွေနှင့်လည်း အနီးကပ် မစောင့်ရှောက်နိုင်။ ပညာရေး စရိတ်တော့ ခံချင်သည်။

သူတို့အပေါ် သစ္စာမဲ့ပြီး စွန့်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ဒီအဖေကို သားနဲ့သမီး ရင်ထဲ နာကြည်း မုန်းတီး မနေအောင် ငယ်ငယ်ကအတိုင်း ချစ်မြဲ ချစ်နေအောင် ပုံသွင်းပဲ့ပြင် သွန်သင်ထားနိုင်တဲ့ အင်မတန်တော်တဲ့ ညို့ကြောင့် သားနဲ့သမီးက ခုချိန်ထိ သူ့ကို ချစ်ခင်အားကိုးဆဲပင်။ ခုလို ဖြစ်ပျက်ရတာ ဟာ ကံကြမ္မာက ဖြစ်ချိန်တန်လို့သာ ရှောင်လွှဲမရ ဖြစ်ရတာ လို့ ခံယူထားကြရှာသည်။

ခုချိန်ထိ သူတို့ ဒက်ဒီ ဒက်ဒီ နှင့် မစိမ်းကား။ တွေးလိုက်တိုင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာနှင့် မျက်ရည်လည်ရအောင် လိမ္မာရေးခြားနှင့် ပြည့်စုံလှတဲ့ ညို့၊

သားနှင့် သမီးတို့ကို သူအမြဲ ကျေးဇူးတင် လေသည်။ ညို့ကိုတော့ အဓိပ္ပါယ်ကောက်တွေ လွဲမှား ပြဿနာပေါ်မှာ ကာကွယ်သောအားဖြင့် သူ ဘာမှ လုပ်ကိုင်မပေးရပေမယ့် သားနှင့် သမီးအပေါ်တော့ လိုအပ်ချက်ဟူသမျှ ဖြည့်ဆည်း ပေးချင်သည်။

ဒါကို ပိတ်ပင်လျှင်တော့ ဆင်ဒီ သူ့အပေါ် မှားလေပြီ။ ဆယ့်သုံးနှစ် ပေါင်းခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ကို မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အမှားနှင့် နတ်မရေအောင် ကျွံ့နစ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကြွေးနှင့် စွန့်ခွာ လိုက်ရတဲ့တိုင် ခုချိန်ထိ တသသ ဖြစ်နေရသလောက် ငါးနှစ်တာ အိမ်ထောင်သက်သာ ရှိသေးတဲ့ ဆင်ဒီအပေါ်မှာတော့ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ များခဲ့လှပြီ။

တကယ်တော့ ညိုနှင့် ဆင်ဒီဟာ အဆင့်အတန်းချင်း ဦးနှောက် အသိဉာဏ်ချင်း လိမ္မာ ရေးခြားချင်း အစစ အဘက်ဘက်က ယှဉ်မရအောင် ကွာလေသည်။ ဒါတွေဟာ နှောင်းမှ လွန်မှ ကျွံ့မှ သိလာရတာ တွေ။

ဒါကြောင့် နောင်တဆိုတာ နောင်မှ တရ တတ်တဲ့ အရာလို့ ဆိုရိုးရှိခဲ့ပေတာပဲ။

“ခုလို ဆင်ဒီ အမျိုးတွေရဲ့ ကိစ္စဝိစ္စတွေမှာလည်း စိတ်ဝင်တစား မရှိတာကို အမြဲစိတ်နာတယ် သိရဲ့လား။”

“ဟ ... မင်းအမေ ဆေးရုံတက်ရရင်တော့ လာကြည့်မှာပေါ့၊ မင်းညီမ ကလေးမွေးတာကိုတော့ သွားမကြည့်ဖြစ်တာ စိတ်နာစရာလား၊ ဒါကို မင်းစိတ်နာလည်း ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဆင်ဒီ၊ မင်းဘာသာ ခံစားတော့”

သူ့ရဲ့ တူးတူးခါးခါး အော်ဟစ်သံအဆုံးမှာ ဆင်ဒီက ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းကို အိတ်ထဲကောက်ယူ ထည့်လိုက်ပါသည်။ အတင်းကြီး ကြိတ်ကာ နဂါးမျက်စောင်းလို ပြာကျနိုင်လောက်တဲ့ မျက်ထောင့်ကြီး နှင့် ရန်နိုင်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သွားတဲ့ တံခါးသံကြောင့် အပြင်က ဝန်ထမ်းတွေ တပည့်တွေအပေါ် ထူးပြီး မျက်နှာမပူ ထူးပြီး မရှက်တော့ပါ။ ဒါမျိုးတွေ တစ်ခါ နှစ်ခါမကတော့ဘဲ။ လမ်းမပေါ်က ဆင်ဒိုကား ကျိကနဲ ခပ်ပြင်ပြင်း မောင်းထွက်သွားတာကို မှန်ပြတင်းမှ ခဏစောင့်ကြည့်ပြီးမှ ရန်နိုင်က အိတ်ကို ဆွဲကာ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ဆေးခန်းဟာ မန်နေဂျာမှအစ အဆင့်ဆင့်ဝန်ထမ်း ရှိပြီးသားဖြစ်၍ သူ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်လို့ရပါသည်။ ဖေဖေ လက်ထက်ကတည်းက ဖေဖေ ထူထောင် အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ နာမည်ကြီး သွားဆေးခန်းကြီးကို သူက အရန်သင့် အမွေဆက်ခံခဲ့ရတာ ။ ဖေဖေဟာလည်း အောင်မြင်သော သွား ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

ဓာတ်ခွဲခန်း ဓာတ်မှန်ခန်း ခွဲစိတ်ခန်းတွေနှင့် သွားဆရာဝန်ပေါင်း ဆယ့်ခြောက်ယောက် လောက် ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ သွားနှင့် ပတ်သက်လျှင် တစ်နေရာတည်း အစစ အပြည့်အစုံ ပြီးစီးနိုင်တဲ့ ဆေးရုံငယ်လေး တစ်ခုလိုပင်။ နေရာကောင်း လမ်းမကြီး တစ်ခုပေါ်မှာရှိတဲ့ သုံးထပ် အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးကလည်း သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပင်။

ဒါတွေက သူ့ရဲ့ မိဘအမွေအနှစ် ဖြစ်ပေမယ့် ညှိနှင့် လမ်းခွဲတော့ သူက တန်ဖိုးတွက်ချက်ကာ ညှို့ကို အနည်းငယ် အမ်းပေးနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသေးသည်။ ညှို့က နေလက်စ ကွန်ဒိုခန်းနှင့် ညှို့စီးတဲ့ ကားတစ်စီးသာ ယူထားလိုက်ပြီး ...

“ဒါတွေက လက်ထပ်ပွားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ညှို့ မလိုချင်ပါဘူး၊ ညှို့မှာလည်း ငွေမလိုပါဘူး၊ သားနဲ့သမီးကို ရှင်သေတဲ့အထိ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အေးပေးက စောင့်ရှောက်မှုမျိုး တောက်လျှောက် ပေးသွားမယ် ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ”

ခုတောင်မှ တုန်ခါတဲ့ ညှို့အသံလေး ပြန်ကြားလာရသလိုပင်။ ရန်နိုင်က

ကားကို ပိုင်စိုးတို့နှင့် ချိန်းထားသော စားသောက်ဆိုင် ရှိရာသို့
ဦးတည်မောင်းထွက်လာပါသည်။ မိုးဖွဲဖွဲ ရွာနေကာ မှောင်စ ပျိုးတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ
လမ်းမီးရောင် ကားမီးရောင်တို့က မိုးရေနှင့် ပိုပြီး တောက်ပ လင်းလက်နေသည်။

မီးပွင့်တစ်ခုမှာ မီးနီမိ၍ ကားကိုရပ်လိုက်ရရင်း ရန်နိုင်က
ကိုယ့်ရဲ့ဘေးတစ်ဖက်ကို အမှတ်တမဲ့ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဘေးက
ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ညို။ ရန်နိုင်ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားပါသည်။ ညိုက သူ့ကို
မမြင်ပါ။ ဘေးက ကားမောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသား တစ်ဦးကို
ပြုံးတုံ့တုံ့လေးနှင့် စကားပြောနေပါသည်။

ရန်နိုင် ငေးကြည့်နေမိကာ ဘေးဘီကို မေ့သွားခဲ့ပါသည်။ ညိုတို့ကား
ထွက်သွားကာ သူ့နောက်က ကားတွေဆီက ဟွန်းတီးသံတွေ ထွက်လာမှ ကားကို
ဆက်ထွက်ဖို့ သတိရခဲ့သည်။

*